

# OUR LIFE

# НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ  
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944



4 • 2024  
ЧЕРВЕНЬ • JUNE



80-ліття «НАШОГО ЖИТТЯ»  
80 YEARS OF OUR LIFE

## НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки  
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс  
Україномовний редактор: Лариса Тополя  
Редакційна колегія:  
Наталія Павленко – голова СУА  
Людмила Вусик, Ока Грицак,  
Оксана Пясецька, Людмила Рабій,  
Діанна Кордуба Савицька, Оріся Сорока,  
Надя Яворів

## OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian  
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse  
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia  
Editorial Board:  
Natalie Pawlenko – UNWLA President  
Ока Нрусак, Nadia Jaworiv,  
Oksana Piaseckyj, Liudmyla Rabij,  
Dianna Korduba Sawicky, Orysa Soroka,  
Liudmila Wussek

Канцелярія СУА та адміністрація журналу  
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:  
203 Second Avenue, 5th Floor  
New York, NY 10003-5706  
212-533-4646  
office@unwla.org (канцелярія / office)  
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко  
Канцелярійні години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko  
Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY  
and at additional mailing offices (USPS 414-660)  
POSTMASTER – send address changes to:  
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003  
© Copyright 2024  
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:  
Custom Design and Print Inc.  
877-468-0102 | DesignAndPrintAgency.com  
Друк:  
Johnson Press of America, Inc.  
815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy  
\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-  
tion for non-members in the U.S.  
\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for  
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської  
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується  
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині  
СУА – \$58.  
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,  
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal  
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

## ЗМІСТ • CONTENTS

### ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.  
Наталія Павленко / Natalie Pawlenko

### «НАШЕ ЖИТТЯ» • OUR LIFE

- 4 A Conversation with the Past – From the *Our Life* Archives: The 1970s

### СУА • UNWLA

- 5 Marianna Zajac Named President of Central New York Regional Council  
6 The UNWLA Pinning Ceremony  
7 5 кроків до гарного столу для успішного збору коштів. *Аліна Журбенко*  
8 Як використовувати бренд СУА у 2024 році. *Аліна Журбенко*

### ВІЙНА В УКРАЇНІ • WAR IN UKRAINE

- 10 Поки дихаю ... — сподіваюсь. *Наталія Лякішева*

### КУЛЬТУРА • CULTURE

- 12 Батькам України. *Вікторія Лозовська*  
13 І не сестра, і не брат... *Володимир Сергійчук*  
33 «Синтетичний пошанівок»: чому і відколи. *Іванна Стеф'юк (Олещук)*  
34 Ой, на Івана, ой, на Купала. *Надія Красоткіна*

### ЗАХИЩАЄМО • ADVOCATE

- 17 Культурна дипломатія Почесного 1-го Відділу. *Настя Шигаєва*

### НАВЧАЄМО • EDUCATE

- 18 ENgin: Connecting Cultures, Empowering Voices  
20 Building Bridges: UGS and UNWLA Join Forces in a Memorandum of Understanding

### РОЗВИВАЄМО • CULTIVATE

- 22 The Ukrainian Museum: New Exhibitions Open with Gallery Talks, Neighborhood Walk  
23 «Гартовані гнівом» у Голлівуді. Союзняки 111-го Відділу СУА долучилися до організації кінопрем'єри. *Валентина Левицька*  
24 «Писанка» – найочікуваніше свято року в Лос-Анджелесі (111-й Відділ). *Валентина Левицька*

### ПІКЛУЄМОСЯ • CARE

- 26 UNWLA Expands Humanitarian Aid Umbrella with DEMAC

### ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 27 Branch 124 Welcomes New Members. *Olya N. Czerkas*  
28 Благодійний вечір з Іриноєю Федішин (120-й Відділ). *Марія Тимошик*  
30 Branch 118 Celebrates Easter with Pysanka Workshop, Bazaar. *Martha Noukas*  
31 Міжнародний фестиваль у Нейплс. Членкині 136-го Відділу представили українську культуру. *Ольга Александрова*  
32 Branch 56 Shares Ukrainian Culture with Florida Neighbors. *Patricia Zalisko*

### БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 35 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program  
35 СУА / UNWLA

### НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Гарний татко. *Оксана Бевзюк*  
37 Татова любов. *Руслана Дудич*  
37 Суп для тата. *Володимир Слепцов*  
37 Тату. *Василь Мицик*

### НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Пиріжки радомишльські. *Наталія Жайворонок*

### OUR HEALTH

- 39 Finding Purpose in Your Life. *Dr. Ihor Magun*

**Наша обкладинка.** Ukraine Global Scholars (UGS) на презентації документального фільму «We Are U» у лютому цього року. Прочитайте про партнерство СУА та UGS на 20–21 сс.

**Our cover.** Ukraine Global Scholars at the presentation of the documentary film *We Are U* in Kyiv in February of this year. Read about the UNWLA's partnership with UGS on pages 20-21.

# СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT



*Наталія Павленко*  
*Natalie Pawlenko*

Цьогорічна конвенція Союзу Українок Америки (СУА) — це не просто конвенція; це наріжна подія, яскрава мозаїка розширення наших можливостей, єдності та поступу. Як подія, що відбувається раз на три роки, ця конвенція є вищим керівним органом організації щодо прийняття рішень, платформою, де голоси українських жінок значимо резонують та позитивно відгукуються.

Найперше, ця конвенція є джерелом натхнення та просвітництва. Поважні основні доповідачі долучають учасниць та учасників до палітри мудрости, розуміння та мотивації. Ці доповідувачі, світила у своїх галузях, не лише поділяться власним досвідом, але й запалять вогниці захоплення та задумів у кожній присутній американській жінці українського походження.

Крім того, освітні сесії, що пропонуватимуться на конвенції, обіцяють бути такими, що збагатять і просвітять. Від майстеркласів з розвитку якостей провідника до дискусій про ефективну громадську діяльність — ці сесії забезпечать учасниць інструментами та знаннями, необхідними для творення вагомих змін у їхніх громадах. На підтвердження концепції про навчання впродовж усього життя, українські жінки через участь у конвенції отримають можливість стати каталізаторами позитивних перетворень.

Також на конвенції українські жінки з різних куточків Сполучених Штатів матимуть унікальну нагоду об'єднатися та налагодити зв'язки. У мозаїці розмаїття, якою є СУА, зберуться жінки різного походження, з різним досвідом і поглядами, які об'єднані спільним спадком і спільним баченням майбутнього. Завдяки заходам і неформальним зустрічам учасниці налагодять зв'язки, які виходять за межі географічних кордонів, і створять палітру солідарности та сестринства.

По суті, конвенція Союзу Українок Америки — це більше, ніж просто зустріч, це свято стійкості, сили та єдності. Як найвищий керівний орган організації, вона символізує колективну силу українських жінок у формуванні своєї долі та долі майбутніх поколінь. З багатьма визначними промовцями, освітніми сесіями та нагодами налагодити зв'язки, цьогорічна конвенція обіцяє стати незабутнім досвідом — маяком натхнення та розширення прав і можливостей для українських жінок звідує. Я сподіваюся побачити вас там.

The upcoming convention of the Ukrainian National Women's League of America is not just a gathering; it is a cornerstone event, a vibrant mosaic of empowerment, unity, and progress. Occurring once every three years, the convention is the organization's highest decision-making body, a platform where the voices of Ukrainian women reverberate with significance and resonance.

The convention serves as a nexus of inspiration and enlightenment. Through distinguished keynote speakers, attendees will be treated to a tapestry of wisdom, insight, and motivation. The speakers, luminaries in their fields, will not only share their experiences but also ignite the flames of passion and purpose within every Ukrainian American woman present.

Moreover, the educational sessions offered at the convention promise to be enriching and enlightening. From workshops on leadership development to discussions on effective public engagement, these sessions will equip attendees with the tools and knowledge necessary to create meaningful change in their communities. By fostering a culture of lifelong learning, the convention will empower Ukrainian women to become catalysts for positive transformation.

Furthermore, the convention provides a unique opportunity for Ukrainian women from across the United States to converge and connect. In the mosaic of diversity that is the UNWLA, women from different backgrounds, experiences, and perspectives will come together, united by a common heritage and a shared vision for the future. Through networking events and informal gatherings, attendees will forge bonds that transcend geographical boundaries, creating a tapestry of solidarity and sisterhood.

In essence, the UNWLA convention is more than just a gathering — it is a celebration of resilience, strength, and unity. As the highest decision-making body of the organization, it symbolizes the collective power of Ukrainian women to shape their destiny and the destiny of future generations. With its roster of esteemed speakers, educational sessions, and networking opportunities, this year's convention promises to be an unforgettable experience — a beacon of inspiration and empowerment for Ukrainian women everywhere. I hope to see you there.



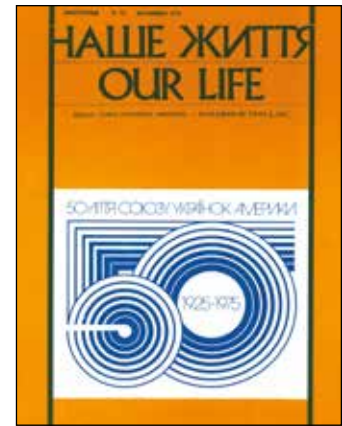
# A Conversation with the Past

## From the Our Life Archives: The 1970s

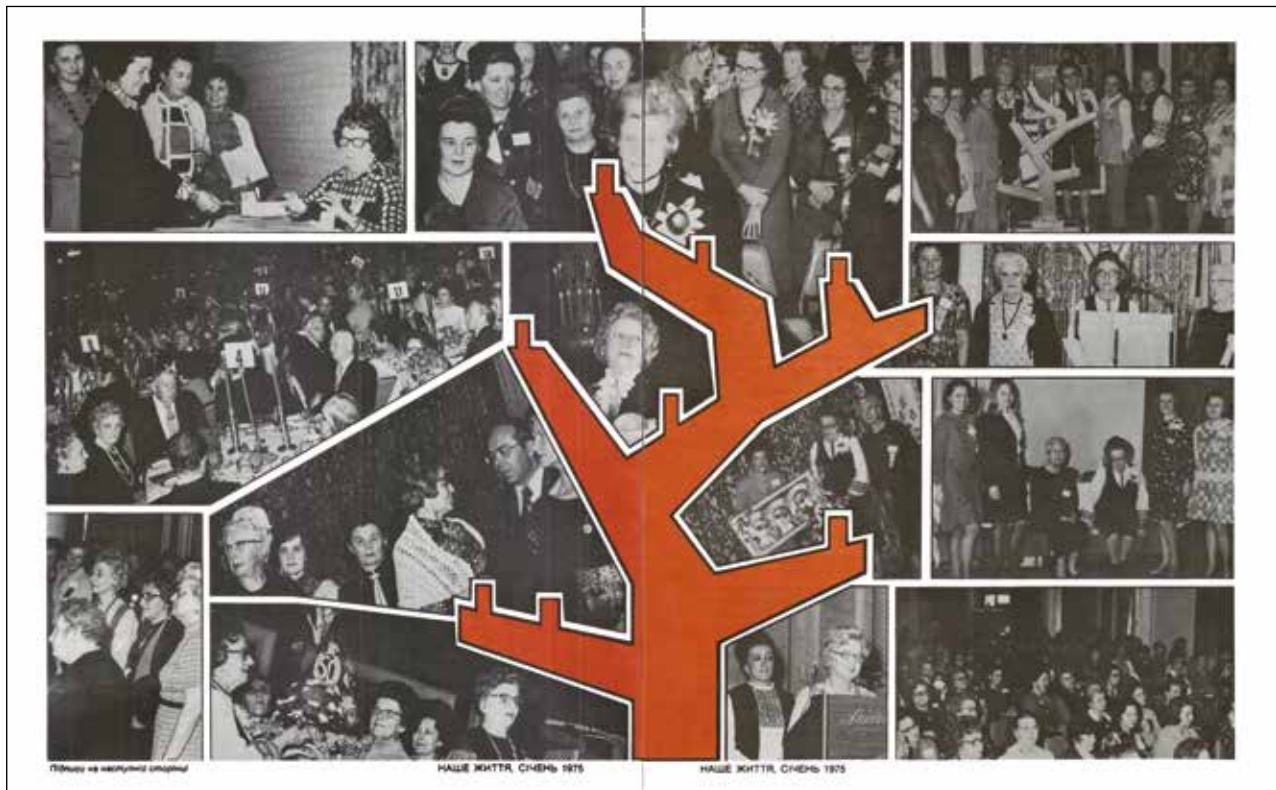
Each issue throughout this 80th anniversary year of Our Life will feature an article from one of the magazine's eight decades. This month, Our Life editor Romana Labrosse shines the spotlight on the 1970s.

In the mid-1970s, the UNWLA was gearing up for several prominent celebrations: the bicentennial of the United States in 1976, International Women's Year in 1975, and – most important – the organization's 50th anniversary, also in 1975. The UNWLA would begin celebrating its golden anniversary with a Jubilee Convention (the XVII Convention) on November 29-30 and December 1, 1974, at the Statler Hilton Hotel in New York City (on Seventh Avenue across from Penn Station and Madison Square Garden, later known as the Hotel Pennsylvania for many years).

The cover of the November 1974 issue of *Nashe Zhyttia/Our Life* replicated the front cover of the Convention Book, which was designed by Tania Krawciw. A "UNWLA 1974 Report to the National Council of Women of the U.S." in the same issue clearly stated the organization's objectives and summarized its work: "When ... Ukrainian immigrant women came together to form the Ukrainian National Women's League of America their aims were; to preserve their national culture, provide mutual aid, and assist THEIR BROTHERS AND SISTERS IN Ukraine in their struggle for basic human rights. In the ensuing years, the U.N.W.L.A. through its III branches has given countless exhibits and demonstrations of Ukrainian folk arts and customs, all over the United States, has provided material aid for hundreds of widows, orphans and aged, and in a special pro-



gram, following World War II, sponsored and relocated 'new' immigrants coming from displaced persons camps in Germany. From the day of its inception, the Ukrainian National Women's League has continually endorsed and joined in actions opposing communism and supporting the rights of all peoples to freedom of speech, religion and self determination."



The January 1975 issue of the magazine included a report on the XVII Convention – the Jubilee Convention – and a centerspread of photos from the event.

# Marianna Zajac Named President of Central New York Regional Council



*In January of this year, UNWLA Honorary President Marianna Zajac agreed to take on the role of President of the Central New York Regional Council. Her long association with the UNWLA is known to most of our members, but for the benefit of those who joined the organization more recently, Marianna shares some highlights from her UNWLA journey.*

I became a member of the UNWLA by co-founding Branch 95 in the upstate New York communities of Poughkeepsie/Kerhonkson in 1991 with the “gentle” nudging of our dear Olha Hnateyko, Honored UNWLA member and Honorary President of the Board of Trustees of the Ukrainian Museum in New York City. We were a scattered bunch of women from various backgrounds and geographical origins, who have since accomplished much in the Hudson Valley American milieu these past 30+ years but, more importantly, have remained close friends or “sestry” ever since our humble beginnings! This was my inauguration to the UNWLA and initiated my UNWLA journey, which culminated in June 2021 when I humbly accepted the title of Honorary UNWLA President. The path to that date was filled with many new initiatives, projects, challenges, and relationships, and with wonderful and unforgettable experiences that have enriched my life and that of my family. My positions included the office of Branch 95 President, 1991–2002; President, Central NY Regional Council, 2002–2005; UNWLA Vice President (Public Relations), 2005–2008; and lastly UNWLA National President, 2008–2021. So, when the Central NY Regional Council branch presidents invited me

to fill the vacant post of RC President in January of this year, I could not decline – it actually never even crossed my mind.

Currently I also volunteer on the Executive Committee of the Ukrainian Museum in New York City, and served as its First VP in 2008–2021; I have also been First Vice President of the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations (WFUWO) since 2019 and a member of the Board of Directors of the Ukrainian World Congress since 2008.

Volunteering in the UNWLA has proven to be both inspiring and contagious in our family. My mother (born in Ukraine and landed in Canada at the age of five in 1929) was a dedicated member of UNWLA Branch 32 in New Jersey (which has since disbanded); her dedication to the UNWLA cause and to her UNWLA “sestry” is fondly remembered. Her granddaughter – my daughter – is currently the UNWLA Treasurer, and now my young granddaughter asks her Mama, “When is your next call with the ‘pani, Mamo?’” These words make my heart “smile.”

Thank you to the members of the Central NY Regional Council for inviting me to continue on my UNWLA journey. We will once again work together for the good of the UNWLA and for Ukraine’s victory. *Slava Ukraini!*

Я стала членкинею СУА тоді, коли у 1991 р. стала співзасновницею 95-го Відділу у громадах Покіпсі/Кергонксон, штат Нью Йорк, що відбулося за «лагідного» підштовхування нашої дорогої Ольги Гнатейко, Почесної членкині СУА та Почесної голови Управи Українського музею в Нью Йорку. Ми були розрізною групою жінок з різним досвідом і різного географічного походження; жінок, які багато чого досягли в американському суспільстві за останні 30+ років, але, що важливіше, залишилися близькими подругами з часу нашого скромного початку.

Це була моя інавгурація в СУА та початок моєї подорожі теренами СУА, яка завершилася у червні 2021 р., коли я з приємністю прийняла звання Почесної голови СУА. Шлях до цієї дати був наповнений багатьма новими ініціативами, проектами, викликами, стосунками та чудовим і незабутнім досвідом, який збагатив моє життя та життя моєї родини. Серед посад, які я обіймала: Голова 95-го Відділу (1991—2002 рр.); Голова Округи Центральний Нью Йорк (2002—2005 рр.); заступниця Голови СУА (зв’язки з громадськістю, 2005—2008 рр.); і, нарешті, Голова СУА (2008—2021 рр.) Тож, коли голови відділів Округи Центральний Нью Йорк запросили мене зайняти вакантну посаду голови округи у січні цього року, я не могла відмовитися — це навіть ніколи не спадало мені на думку. Дякую членкиням округи за довіру! Будемо разом працювати на добро СУА і перемогу України! Слава Україні!

# The UNWLA Pinning Ceremony



*A member of Branch 107, San Jose, CA, is pinned at a recent ceremony.*



*UNWLA President Natalie Pawlenko pins Christine Ter-shakovec during the Ukraine Action Summit in Washington, DC, in April 2024.*

The UNWLA pin is a symbol of our organization, which was created in 1925. Today, the UNWLA is the longest-running and largest Ukrainian women's organization in the U.S.

The UNWLA Pinning Ceremony welcomes new members into the UNWLA sisterhood. The UNWLA gold pin may also be awarded for 50 years of active and devoted involvement in the UNWLA sisterhood.

The Pinning Ceremony should ideally take place once a year during the Branch annual meeting, when existing and new members gather to conduct UNWLA business, including elections. The UNWLA pins are to be awarded only to UNWLA members in good standing – i.e., members actively involved in the organization and with a good overall personal reputation.

The Pinning Ceremony is a celebration and should be conducted as such. It should include, but is not limited to, the following elements:

- Branch President greeting and review of the significance of the UNWLA pin:

“This pin which you are about to receive is a symbol. A symbol of the generations of women who have come before us. Whose passion and devotion created this great organization which will soon be celebrating its 100th year of unbroken service. Generations of women whose great love for Ukraine and the Ukrainian people have been the driving force behind their dedication and commitment. An organization that has never wavered from its mission to advocate, educate, cultivate, and care. So, when you wear this pin, remember that it is upon the shoulders of great women we stand. That this pin represents an organization with a shining reputation, with a membership from the east coast to the west coast of America. This pin represents your pledge to the UNWLA and the trust that we place in you.”

- New members are pinned by the Branch President or member of the Branch Executive one at a time and are awarded a membership certificate.
- Branch President or member of the Branch Executive congratulates all the new members.
- A group photo is taken of the new members together with the entire Branch.

Please share on social media so we can see your newly pinned sisters!



# 5 кроків до гарного столу для успішного збору коштів

Аліна Журбенко, вільна членкиня США

Чи це ваш перший спільнокошт, чи сотий, — організація столу завжди вимагає підготовки та певних навичок роботи з людьми. Скористайтеся цими порадами, щоб отримати заряд енергії та зробити наступну подію неперевершеною!

## 1. Чітко визначте свої цілі

Перед початком заходу вирішіть, скільки грошей ви хочете зібрати та на які цілі. Це дозволить оцінити, чи ваш захід був успішним.

Не кожен, хто буде підходити до вашого столу, захоче одразу зробити пожертву, тому добре мати альтернативні способи підтримати вашу ініціативу. Підготуйте QR-код або посилання для пожертв, а також реєстраційний аркуш (електронний або паперовий), щоб збирати адреси електронної пошти та імена зацікавлених у США людей.

## 2. Підготуйте різноманітні матеріали

Для того, щоб стіл виділявся з-поміж інших, використовуйте банери, скатертину та листівки з логотипом США для цілісного вигляду. Ці матеріали доступні на Порталі для членів за адресою [unwla.org](http://unwla.org).

Також завжди корисно мати на столі зі збору коштів:

- щось, що можна продати (випічка, сувеніри, вироби ручної роботи тощо);
- щось, що можна роздавати і що нагадувало б гостям про США (наші поштівка, закладки з логотипом США, інформаційно-рекламні листівки тощо);
- щось, про що люди можуть розпитувати (наприклад, вироби ручної роботи, українські сувеніри) і що може ініціювати розмову з відвідувачами та заохотити їх дізнатися більше про нас.

## 3. Зосередьтеся на своїх відвідувачах

Уявіть, що ви підходите до столу організації на благодійному заході. Двоє людей за столом зайняті розмовою. Чи візьмете ви щось зі столу? Чи варто втручатися і запитувати, що це за організація і чим вона займається?

Залучайте кожного, хто підходить до вашого столу, до розмови, розкажіть їм трохи про США, дайте відповіді на їхні запитання та усміхайтесь. Для спільнокошту спілкування з відвідувачами — найважливіше.

## 4. Дбайте про місце

Добре мати багато речей для благодійного розпродажу, але не так добре, коли вони переповнюють стіл. Інвестуйте у приладдя, щоб ваш стіл

виглядав охайним. Порожній простір — це теж простір; важливо виокремити предмети на столі.

## 5. Спростіть подальші дії

Найкраще, коли кожна людина, яка підходить до вашого столу, відходить від нього з контактною інформацією або інформацією про пожертвування. Підготуйте листівки чи візитівки для роздавання, а також збирайте контактну інформацію усіх, хто зацікавлений дізнатися більше. Для цього чудово підійдуть реєстраційні аркуші! Після закінчення заходу знайдіть можливість поспілкуватися з відвідувачами, щоб подякувати їм за зацікавлення і підтримку.

Але найважливіша порада — отримуйте задоволення від спілкування з відвідувачами! Радійте можливості захищати, навчати, розвивати та піклуватися — разом з колегами-союзницями у вашій громаді! Усмішки та щира позитивна енергетика привітають тих, хто навідається до вашого столу, і зроблять подію успішною.

*Переклад допису, що надрукований в «НЖ» у травні 2023 р. Матеріали підготовлені Аліною Журбенко, на той час координаторкою з питань комунікацій США.*



*Приклад красивого столу для збору коштів від Округу Нью Джерсі на відкритому заході, де (зліва направо) Оксана Лодзюк Кривулич, Оксана Коник та Мар'яна Лівча діляться інформацією.*

# Як використовувати бренд СУА у 2024 році

Аліна Журбенко, вільна членкиня СУА

Як діловий костюм для адвоката чи культовий блакитний відтінок для Тіффані, бренд Союзу Українок Америки демонструє нашу ідентичність як союзнок — членкинь організації. Незалежно від того, чи носите ви значок СУА, чи маєте при собі візитівки, ці елементи не лише визначають вас як членкиню СУА, але й інформують інших людей про те, що ця приналежність має свою цінність. Брендіві речі можуть здаватися розкішшю, але вони показують, що ми серйозно ставимося до свого образу. Тож як зробити так, щоб бренд СУА працював на вас? З яких елементів він складається?

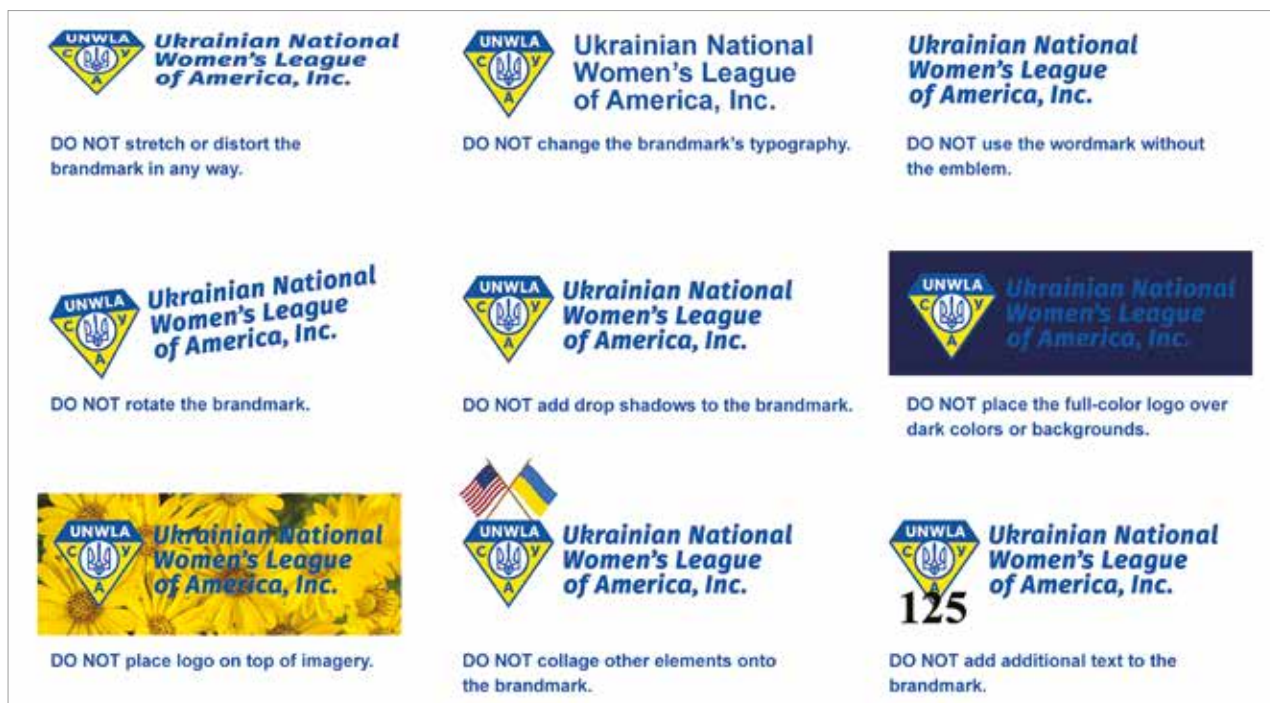
Логотип та фірмовий знак СУА є основою наших зусиль зі створення позитивного образу організації. Логотип ви бачите всюди — від журналу «Наше життя» до значка СУА. На бренді написано назву нашої організації. Ми маємо його англійською та українською мовами, тож ви завжди можете бути впевнені, що ваші документи виглядатимуть охайно та узгоджено незалежно від того, якою мовою ви користуєтесь.

На Порталі для членкинь, що знаходиться на нашому сайті за вкладкою Members Portal, у розділі «Політика та процедури» (Частина 5, «Наша політика бренду»), є «Посібник бренду» СУА.

Які саме відтінки синього та жовтого кольорів потрібно використовувати? Як писати назву відділу або округи поряд з брендом? А як щодо шрифту? У цьому самому розділі Порталу для членкинь («Політика та процедури», Частина 5, «Наша політика бренду») є навіть спеціальні бланки (англійською та українською мовами), зразки конвертів і логотип у форматі для друку та поширення в інтернеті. Якщо ви берете участь у створенні рекламних матеріалів для свого відділу, цей розділ та «Посібник бренду» дають вам можливість уникнути зайвих здогадок.

Щодо рекламних засобів, ми також розробили набір видруктованих матеріалів, які можна використати на вашому наступному заході.

До нього входять листівки з описом СУА, ефектні банери, що відображають місії СУА (Захищаємо, Навчаємо, Розвиваємо та Піклуємося), які ви можете гордо вивісити поряд зі своїм столом для збору коштів, а також інструкції та шаблон для друку власного одягу з логотипом СУА. Ми навіть записали коротке 20-хвилинне відео про те, як користуватися всіма цими матеріалами — перегляньте його на Порталі для членкинь у розділі «Маркетингові матеріали СУА».



Існують певні правила використання нашого логотипа та фірмового знака: він завжди має бути чітким і помітним.



Деякі з цих елементів ідеально підходять для неформальних заходів (наприклад, фестивалі). Деякі необхідні для ділового спілкування, а деякі чудово підійдуть, якщо ви плануєте оновити свій стіл для збору коштів. Ви самі вирішуєте, як їх поєднувати. Використання маркетингових матеріалів із брендом СУА за відповідних обставин виокремить вас як членкиню організації, що має багаторічну історію.

А якщо у вас виникнуть додаткові запитання після ознайомлення з «Посібником бренду» та перегляду відео, напишіть нам на адресу [communications@unwla.org](mailto:communications@unwla.org).

*Переклад допису, що надрукований в «НЖ» у березні—квітні 2023 р. Матеріали підготовлені Аліною Журбенко, на той час координаторкою з питань комунікацій СУА).*



Візитна картка СУА (лицьова сторона).



Шаблон для друку футболки СУА повністю налаштовується і його можна надрукувати на сорочках з довгими рукавами та на сорочках типу «гуді» (з капюшоном), якщо ви віддаєте перевагу більш закритому вигляду



# Поки дихаю — сподіваюсь

Наталія Лякішева, журналістка, 91-й Відділ, Бетлегем, Пенсільванія

*Я нещодавно приїхала до Америки і вступила до США, чим дуже задоволена. Моя стаття — про життя українців в окупації. Уже минуло понад два роки, як моє місто Приморськ, де я народилась, виросла і проживала, захопили російські окупанти. У пресі мало пишуть про життя українців, які вимушені жити під гнітом російської навали. Влада росії боїться правдивої інформації. Телефони мешканців окупованої території прослуховуються та перевіряються. Будь-яке повідомлення, що не узгоджується із загальноросійською доктриною (на кшталт «як стало добре жити українцям після приходу «руського міру»), може стати фатальним. Людей затримують, арештовують, катують, садять до в'язниці, забирають майно. Росіяни створили безліч інформаційних «ботів», каналів, де в режимі онлайн легко можна донести на людей, які лояльно ставляться до української влади та очікують на звільнення. Таких називають «ждунами», постійно нагадують, що вони небезпечні для суспільства. Спілкування телефоном, передавання правдивої інформації знайомим, що залишилися на тимчасово окупованій території, також дуже небезпечно. У цій статті я описую те, що бачила сама, перебуваючи деякий час в окупації, а також почула від голови Приморської військової адміністрації Світлани Македонської.*

Приморськ знаходиться на березі Азовського моря, на одній береговій лінії з Маріуполем, Бердянськом та недалеко від Мелітополя. У місті росіяни були вже на другий день активних воєнних дій, тобто 25 лютого 2022 р. Спершу транзитом військової техніки, а з початком березня (не без допомоги місцевих зрадників) поступово «обжили» територію. Найпершими, хто перейшов на сторону загарбників, були представники правоохоронних органів (не всі, але значна частина). Вони володіли інформацією про місцевих проукраїнських активістів й разом з прибулими представниками ФСБ почали їх арештовувати. На запитання щодо кількості заарештованих громадян, голова Приморської військової адміністрації відповіла так: «Така інформація знаходиться у Мінреінтеграції. Вона не розголошується. Але з неофіційних джерел знаємо про велику кількість наших співгромадян, яких було викрадено, вони пройшли полон та катування через проукраїнську позицію».

З перших днів окупації мешканці міста намагались активно протистояти агресору: виходили на мітинги, організовувалися у патрульні дружини, надавали гуманітарну допомогу біженцям з Маріуполя (які через бомбардування величезним потоком у той час виїжджали зі свого міста) та соціально незахищеним верствам населення. Через невизначеність, розпач і страх люди стали масово виїжджати зі своїх домівок на територію,

підконтрольну Україною. Росіяни перешкоджали цьому — затримували людей на блокпостах, проводили обшуки, допитували та знущалися. «Після окупації території з громади виїхало 60 % населення, — розповіла Світлана Македонська. — Переважно це працездатне населення, родини з дітьми». Більшість з них виїхали на вільну територію України та осіла у містах Запоріжжя, Дніпро, Київ, а також на Дніпропетровщині, Київщині, Черкащині, Полтавщині, Чернігівщині, Буковині, Прикарпатті, Закарпатті тощо. Тисячі людей перемістились за кордон та до тепер проживають у Польщі, Німеччині, Чехії, Болгарії, Ірландії, Нідерландах, Фінляндії, Угорщині, США, Туреччині, Великій Британії». Через повномасштабний відтік населення на окупованих територіях виникли проблеми з фахівцями, особливо специфічних професій освіти, культури та медицини. Так, директором відділу культури в Приморській громаді призначено людину, що не має вищої освіти. Відомо, що цей чоловік до війни торгував пивом. Така сама історія з педагогічним складом та медичними працівниками. Представники «руського міра» довго шукали когось із місцевих, щоб поставити головою окупаційної влади в громаді, але ніхто не погодився стати мішенню для прокльонів. У підсумку, керівником Приморської окупаційної громади став колаборант із Маріуполя.

Пропаганда рф намагається зробити гарну картинку із того, що відбувається на окупа-



*Під час окупації: мешканці Приморська на мітингу проти російської навали.*

них територіях. Так, за повідомленнями російських ЗМІ, щоб «задобрити» місцеве населення, було направлено немало коштів на гуманітарну допомогу та ремонтні роботи. Також на роботу запрошують фахівців освіти та медицини з російських регіонів. Приїжджають з концертами представники російської культури. Колаборантам, що погодились співпрацювати з новою владою, призначили велику заробітну плату, а пенсіонерам — російську пенсію. У перші місяці грошових вливань ціни на окупованій території тримались на майже довоєнному рівні, і багато кого це влаштовувало. Але почалася інфляція, яка шаленими темпами «з'їдала» грошові виплати. Так, за інформацією місцевих мешканців, російської пенсії у 10 тисяч рублів (приблизно 100 доларів) вистачає на тиждень. Наприклад, на одну тисячу рублів можна купити 400 г ковбаси, буханку хліба та пачку вершкового масла.

Дуже потужно «нова влада» взялась за виховання молоді, що залишилась на окупованій території. Місцеві російські новини про численні заходи, що проводять зрадники у дитячих садочках і школах, викликають жах та відразу. Дітям нав'язують російські наративи, стирають відчуття національності, вбивають мову. Створюють та щедро фінансують молодіжні організації, які підтримують пропутінську політику. Як повідомила голова Приморської військової адміністрації, «у закладах освіти домінує російська пропаганда. Заняття проводяться за освітніми стандартами російської федерації». На окупованих територіях відсутні український мобільний

зв'язок, телебачення — тільки російські. Людей змушують отримувати російські паспорти. Для тих, хто відмовляється це робити, створюють складні умови життя: такі люди отримують статус тимчасових мешканців і повинні постійно, через короткий час, показуватися в адміністративних органах, не мають право на медичне обслуговування, проїзд у міському транспорті, отримання будь-якої допомоги. Окупаційна влада скористалася наявністю в містах та селах великої кількості незаселених житлових приміщень. Без дозволу власників туди незаконно заселяють військових, які руйнують житло, грабують майно людей, що залишили свої домівки через війну. Також розміщують військових у домівках, де живуть мирні мешканці, що можна розцінювати як живий щит. Людина, яка виїхала з окупованої території, не має змоги захистити своє майно у законний спосіб. А повернутися до окупованої території можна лише через фільтраційний табір, що знаходиться в аеропорту Шереметьєво у Москві. Ті, хто бажає повернутися (на це є багато причин — смерть батьків, допомога рідним, хвороба та інше), проходять ретельну перевірку щодо наявності родичів, які служать в ЗСУ, активності в соціальних мережах, перегляду новин, наявних лайків, листування. Кажуть, що таку перевірку вдається пройти лише 1 % осіб. Але й тим, хто повертається, треба прийняти російське громадянство, і тільки тоді можливо переоформити майно, але вже в російському держреєстрі. Займаючи чуже житло, військові часто наражають населення на небезпеку. Так, місцеві жите-



лі розповідають про значну кількість випадків пияцтва, вживання наркотичних засобів. Треба також взяти до уваги, що кожен військовий має вибухову та вогнепальну зброю.

На запитання, чи є партизани в Приморській громаді, Світлана Македонська відповіла: «Партизанський рух був на території громади з перших днів вторгнення. Наслідки роботи — розповсюджені листівки, жовто-блакитні стрічки та інші атрибути української державності. На тепер, в умовах окупації, тотальних перевірок, обшуків, прослуховувань засобів зв'язку, чинити опір неможливо». Але я чула про успішні партизанські операції в сусідніх, чисельніших містах — у Бердянську та Мелітополі. Окупаційна влада намагається з місцевих чоловіків створити воєнізовані формування. Так, у Приморську сформовано козаче військово формування, активно проводиться агітація до вступу в армію росії. Не обійду фарс під назвою «вибори президента», які пройшли в нашому регіоні також. Люди не охоче йшли на вибори, але «нужніє показателі» були отримані через великі фальсифікації.

У місцевих новинах вражає розмах і велич діяльності «на благо народу під керівництвом великого вождя». Уся російська пропаганда пронизана неправдою та пропагандистською брехнею. Я — місцевий журналіст, тому в новинах про життя в Приморську особливо вирізняю нахабне перекручування фактів. Так, ще до повномасштабної війни з Європейського банку інвестицій було виділено багатомільйонні кошти на ремонт місцевої лікарні та реконструкцію гуртожитку під квартири для переселенців і медичних працівників. Окупаційна влада ж випустила агітаційний ролик, де всі досягнення приписала лише собі. І таких фактів багато.

Брехня, звеличування московського президента, нетерпимість до нашої культури, пограбування, катування, смерть — ось що приніс з собою окупаційний путінський режим. Нашу культуру хочуть знищити, українців перетворити на рабів, які забули свою мову та історію. Страх, смерть і бідність панують на захоплених територіях.

Але багато людей Приморська чекають та сподіваються на прихід наших вояків, які виженуть «непроханих гостей» і знімуть оті зловісні білборди про «расію навсєгда» (як це було в деокупованому Херсоні та на Харківщині).

Надія — єдине, що у них залишилось.

## БАТЬКАМ УКРАЇНИ

До дня Батька усім Батькам присвячується

**Вікторія Лозовська,**  
21-й Відділ ім. Ліни Костенко

Батьки на світі бувають різні.  
Вони всі добрі. Лиш часом — ніби грізні.  
Бувають високі, бувають низенькі.  
Бувають поважні і молоденькі.  
Бувають серйозні, бувають веселі.  
Бувають робочі й інтелігентні.  
Є мовчуні, є балагури.  
Є всякі на світі батьківські натурі.  
Бувають митцями, робітниками,  
А ще кухарями і вчителями.  
Бувають хрещені, й названі бувають.  
Є і такі, що усиновлюють.  
А ще є такі, що поки потенційні.  
Та як би не звались — усі вони рідні.

Батьки все можуть. Вони все знають.  
Праві ті діти, що в них поради питають.  
Батьки є такі, що живуть поряд з нами.  
А є і такі, що, на жаль, «за світами».  
Батьки — вони різні. Та які б не бували —  
Сила любові їх завжди з нами.  
Готові завжди вони на допомогу,  
Біль нашу прийняти. Хто б дав таку змогу?  
Батьки на світі бувають різні.  
Та щастя дитяче для них наріжне.

Є ще одна батьківська каста на світі.  
Вона незвичайна та особлива.  
До неї належать усі мужчини,  
І жодному не позичати сили.  
Бо зветься ця каста — Батьки України.  
Розкидані світом та в рідній країні.  
Біда як прийшла, стали тілом єдиним.  
Хтось є генералом на полі бою.  
Хтось просто солдатом закрив нас собою.  
Хтось денно і нічно все на фронт доставляє.  
Хтось їжу привозить. Хтось з руїн визволяє.  
А хтось, все це роблячи, ще і співає.  
Хтось з краю далекого для хлопців сміливих  
Шле долар і марки, і євро, і гривни.  
Хтось просто працює, робить звичну роботу.  
Бо знає — робота його теж для фронту.  
А хто вже старенький та сили не має  
Щоденно молитву до Бога складає.

Усі вони різні. Та духом єдині.  
Низький вам уклін, БАТЬКИ УКРАЇНИ!

# І не сестра, і не брат... бо на болотах і на чорноземі творилися зовсім інші етноси

**Володимир Сергійчук**, завідувач кафедри  
історії світового українства Київського національного університету  
імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор.

Концепція єдиного російського народу, до складу якого на правах «меншого брата» чи «меншої сестри» за уявленнями кремлівських ідеологів мають входити українці, є найважливішою підвалиною для обґрунтування їхніх планів щодо знищення нашої окремішності як нації, а відтак і остаточної ліквідації незалежної державності з центром у Києві. І це відверто проголошувалося напередодні російської агресії проти України, ці постулати й досі в активному арсеналі московської імперської пропаганди. Такі словесні тиради потужними засобами масової інформації поширюються з росії як незаперечні істини, що справляє певний вплив у західному світі. А оскільки він має купу своїх проблем, то яка йому різниця, чи справжня рідня українці з росіянами, чи ж тільки випадково зведена через відповідні історичні обставини.

Так було і понад 100 років тому, коли сильні світу «того» не захотіли підтримати національно-визвольну боротьбу українського народу за власну державність, бо вони стояли за відродження «єдиної неділимої росії». Подібне відбувалося і понад 30 років тому, коли вже сильні світу «цього» не хотіли розпаду СРСР – згадайте заяви прем'єр-міністра Великої Британії Маргарет Тетчер і Президента США Джорджа Буша-старшого у Верховній Раді УРСР. Хіба що тільки зараз лідери західної демократії нібито починають прозрівати: а й справді, що ж це за «старший брат», котрий «виховує меншого» бомбовими ударами по пологових будинках, ракетними обстрілами житлових кварталів і танковими розстрілами будинків пристарілих?

Є сподівання: це прозріння Заходу, нарешті, дасть йому можливість сприйняти незаперечну істину, що росіяни й українці – за походженням абсолютно різні етноси, які в процесі свого розвитку й творення власного менталітету аж до першої своєї зустрічі йшли зовсім різними шля-

хами. А росія сталася тільки в X ст., коли наші київські князі почали приєднувати до Русі землі угро-фінських племен від Балтики до Уралу — іжора, чухонь, чудь, весь, меря, мурома, мордвини, черемиси, вотяки, пермяки... Займалися переважно мисливством і рибальством у так званому Заліссі, тобто на північ за відомими тепер Брянськими лісами, розвивали потроху скотарство; культивувати хліборобство не дозволяли їм тодішні природно-кліматичні умови, а зимостійких злакових просто не існувало.

Тому угро-фіни ще не були призвичаєні творити те диво, яке виколошується на наших чорноземах життєдайним хлібом, фактично користувалися тільки тим, що продукувала жива природа. Від неї тамтешня людність звикає просто брати все готове, до творення якого вона не докладає жодних зусиль. Це протягом багатьох тисячоліть передається в традицію й формує відповідний менталітет. Зрештою, наші північні сусіди тоді навіть не спромоглися на власне самоврядування, тож у 862 р. покликали варягів до Ладоги, аби ті правили ними.

А от звички, традиції, пов'язані з хліборобством у природно-кліматичних умовах нашої землі, особливо за наявності чорнозему, якого в такій кількості немає в інших народів, протягом тисячоліть творили особливий тип людини. Зовсім інший, ніж це могло зробити рибальство і мисливство у наших північних сусідів, чи скотарство, яке культивувалося в господарів безмежних степів, — хлібороб вкладав не тільки свою фізичну працю у плекання врожаю, він постійно вдосконалював первісну агротехніку, закладав основи майбутньої селекції рослин. Саме хліборобство на чорноземі зіграло найголовнішу роль у творенні особливого менталітету, який відрізняється від сусідського. Воно розслаблює людину тим, що дає можливість мати до наступних жнив рік більш-менш спокійного забезпеченого

життя, у той час, коли, скажімо, предкам наших північних сусідів доводиться бути весь час у русі, оскільки постійно треба шукати якусь поживу.

Хлібороби – не агресивний елемент, він тільки готовий оборонятися, тож навколо своїх поселень наші предки насипали великі земляні вали, на яких стояв високий частокіл, а спереду був викопаний глибокий рів. До цього верхові кочовики не були готові, тому змушені були повертатися назад. А ще на сотні кілометрів тягнулися високі вали, які прикривали освоєну хліборобами територію, на якій уже починали формуватися підвалини майбутньої української нації. Загальна довжина таких оборонних споруд, відомих як Змієві Вали, на Київщині й Поділлі сягала 2000 кілометрів. Вони йшли у два ряди, а місцями й у три, розмежовуючись один від одного десятками кілометрів.

Тож, перебуваючи на перехресті кочових культур і цивілізацій Сходу й Заходу, наші предки переплавляли творчі елементи останніх у процесі своєї етнічної викристалізації. Скажімо, хліборобство впливає на менталітет осілих на нашій землі кімерійців — вони досить швидко втрачають ту мобільність, яка притаманна кочовикам. Як і у всіх хліборобських племен, у них зникають агресивність, натомість виробляються такі риси, як розважливність, неспішність. Можна стверджувати, що цей кількасотрічний сплав кочової та хліборобської культур на теренах нинішньої України витворює зовсім іншу людину. Вона, втрачаючи військові навички, досить швидко характеризується прикметами хліборобського менталітету, що стають панівними.

Це саме стосується й інших кочових племен, які згодом навідуються на наші чорноземи. Так, коли войовничі скіфи, що жили завдяки грабіжницьким походам, підкорили кімерійців у VII ст. до н.е., то вже десь через двісті з лишком років вони також поступово перетворюються на осілих хліборобів. І грецький історик Геродот у V ст. до н. е. пише, що є ще скіфи царські, які живуть завдяки походам, але є вже скіфи-орачі.

Ось так під впливом хліборобства і нашого теплого осоння вже буквально через якийсь десяток поколінь у кочових скіфів вивітрився той військовий запал, з яким вони колись прийшли на наші землі й завоювали кімерійців. Тож коли у II ст. до н. е. навідується сюди сармати, вони легко завойовують скіфів, бо ті вже осілі. А потім прийдуть нові агресори, домішуючи, як і всі

попередні кочові прибульці, своє в нашу хліборобську кров, що буде відгукуватися різними імпульсами на виклики майбутніх часів.

Треба зазначити, що приблизно в ті часи, коли наші терени були підкорені скіфами, розпочинається колонізація Північного Причорномор'я греками, якими в VI ст. до н. е. засновано міста-поліси: Ольвію, Тірас, Пантікапей, Херсонес. Виникнення грецьких колоній своїм античним впливом суттєво підштовхнуло господарський і суспільний розвиток наших предків, які на рубежі III та II ст. до н. е. на Поліссі та Середньому Подніпров'ї сформували зарубинецьку культуру. Відомі Європі як венеди вони засновують праслов'янську гілку нашої історії, яка знову ж таки через хліборобство, як і через мисливство, рибальство, скотарство і первісну металургію, будуть стверджувати себе в навколишньому світі на переломі двох епох світової історії. Про це свідчитимуть і торговельні зв'язки з навколишнім світом, бо археологи знайшли на їхніх поселеннях античні амфори, скло, бронзові прикраси.

З навалою готів зарубинецький масив ранніх слов'ян був розшматований, з нього згодом виділяється черняхівська культура, власне з якої формуються пеньківська й празька культури середини першого тисячоліття нашої ери, що витісняє антів і склавинів. За матеріальною культурою вони багато в чому подібні, зокрема підсічна форма орного рільництва, доповненого присадибним тваринництвом. Найчастіше сіяли пшеницю, жито, ячмінь, просо, горох, розводили корів, свиней, коней. Удосконалювались ремесла, метал обробляли вже окремі майстри-професіонали, але гончарство, ткацтво, вичищення шкір, обробка каменю й дерева залишалися у родинному колі.

Анти, які заселяли територію від Дунаю до витоків Дону і Азовського моря, згодом сформуєть східну гілку слов'янства, яке є безпосереднім предком українства. Основою його господарства залишалися землеробство й скотарство. Водночас значного розвитку набули ремесла — ливарне, ковальське, ювелірне, каменярське. Важливе місце у господарському житті антів також відігравала торгівля з містами-державами Північного Причорномор'я та арабськими країнами, для чого використовувався Дніпро як важливий комунікаційний шлях. Високий рівень господарства та міжнародні контакти впливали і



на розвиток суспільно-політичного устрою антив, який мав демократичний характер. Так, на чолі племені стояв князь і старшини, але всі важливі питання вирішувались на народних зборах — віче. Це дало можливість витворити державне утворення, яке проіснувало близько трьох століть (кінець IV — початок VII ст.) і у 602 р. загинуло під натиском аварів. Після цього у письмових джерелах анти більше не згадуються.

Починаючи з VII ст. у літописах уже вживається назва «слов'яни» — про людність, яка мешкала на правому березі Дніпра. Вони селилися здебільшого по берегах річок і озер. Житла були дерев'яними, обмазані глиною. Жили за традиціями родоплемінного ладу. Майном, передусім землю, володіли патріархальні об'єднання за кривною спорідненістю. Але поступово відбувається перехід до сусідської громади, за якої визначальним було не походження, а місце проживання.

Так, протягом тривалого часу духовна культура наших предків еволюціонувала відповідно до вимог щоденного життя, загального розвитку цивілізації, інтенсивності міжплемінних зв'язків і різних етнічних домішок, зумовлених географічним положенням України між Європою й Азією. А проте етнічний масив, головна етнічна база зрослого з українським чорноземом населення залишалися протягом багатьох тисячоліть такими самими, що творило зовсім інший антропологічний тип, який відрізняється від сусідніх з нами націй. Осіле хліборобство на чорноземі впливає також і на особливість менталітету. Він має свої особливості, що відрізняються від подібних ознак наших сусідів. Саме це і є свідченням одвічної автохтонності й окремішності нашої нації.

Усі наявні нині археологічні, антропологічні, історичні й етнографічні матеріали доводять, що окремішність українців від росіян існувала в усі часи, що виявлялося в окремому стилі життя, в духовній і матеріальній культурі, у психіці, духовній структурі та в глибоко відчутній національній індивідуальності. Особливо різко бачили цю відмінність чужинці, які вже з раннього середньовіччя відвідували Східну Європу і мали можливість наочно переконалися в існуванні зовсім інших народів на теренах України та московії.

Тож концепція про триєдиний руський народ, з якого вийшли росіяни, українці й білоруси, — то московська вигадка, яка нині вже не є пере-

конливою для світу. Інша справа, що в процесі взаємовідносин між предками нинішніх українців і росіян протягом останнього тисячоліття відбувалися взаємовпливи, які відбивалися як на менталітеті, так і на духовності частин обох суспільств. Особливо це посилилося після Переяславської ради 1654 р., коли московське самодержавство взяло курс на змішані шлюби між двома народами. Наочний приклад цього — одруження Івана Брюховецького, який першим з гетьманів приїхав до Москви у 1665 р., на «московської дівке». Ця тенденція набула масового поширення, насамперед у середовищі козацької старшини, відтак вже на Коломацькій раді в липні 1687 р. на вимогу московської сторони постановлено докладати зусиль, щоб «малоросіяне с велікоросіянами вступали в родство». Численні документи свідчать, що Москва справді пильно стежила за дотриманням цього пункту козацькою старшиною, а невиконання його відносила до важких державних злочинів. Бо з якого б то дива генеральний суддя Василь Кочубей, який хотів насолити гетьманові, у своїх писаннях до Петра I серед звинувачувальних статей називав і спротив Мазепи цій політиці. Мовляв, усупереч рішенню Коломацької ради, гетьман забороняє українцям вступати в шлюб з росіянами й дружити з ними.

І як тільки справа Мазепи була програна, то знову було висунуто зупинений ним проєкт зросійщення українців через спільні шлюби. Так, у своєму трактаті про «Удержання України Черкаської» від 1713 р. російський агент у Лондоні Федір Салтиков пропонує Петру I створити при гетьманові Іванові Скоропадському для нагляду за його діями гвардійську кавалерійську сотню з російських «дворянських дітей і з кадетів і з нарочитих дітей нежонатих» і «необхідно женити їх у полковників і сотників і в інших багатих людей», аби «той народ (український. — В. С.) перемішався з російським народом чинами, вдачею і властивістю». Мета при цьому визначалася давня: «волю їхнього правління відібрати», але й водночас «і начальних там російських людей настановляти». Але найголовніше: «Після ліквідації автономії український народ у добрий і постійний стан приведеться і перевтілиться в російський народ».

Найчіткіше цю лінію проводила імператриця Анна Іоанівна, яка доручила князю Шаховському в січні 1734 р. керуватися в Україні особливо та-

емною інструкцією, де вказувалося, що родинне поєднання «смоленської шляхти» (тобто, білоруської. – В. С.) з «малоросійськими жителями» не відповідає їхнім інтересам, натомість «набагато пристойніше і корисніше, щоб малоросійський народ мав охоту вступати у шлюбні зв'язки з нашим великоруським народом... Велимо вам, щоб ви... секретно... доклали особливу працю відводити малоросіян від зв'язків зі смоляннами, поляками та іншими зарубіжними жителями, а спонукати їх майстерно вступати у зв'язки з великоросіянами».

Тому перелік спільних шлюбів дітей козацьких старшин з великоросіянами зайняв би чимало місця. Останній гетьман України Кирило Розумовський також був одружений на росіянці, а його діти вже були, зрозуміло, «руськімі». Те ж саме траплялося й з численною плеядою діячів культури й освіти, чиновництва, яких молодими забрали з України до столиці імперії, де вони одружувалися, як правило, на росіянках і працювали на зміцнення російського самодержавства.

Але оскільки даний спосіб не міг швидко дати остаточний результат, то Катерина II 1764 р. вимагає від князя Вяземського діяти рішучіше, щоб Україну, Ліфляндію, Фінляндію й Смоленщину «найлегшими способами призвести до того, щоб вони обрусіли і перестали дивитися, як вовки в лісі».

Особливу увагу було звернуто на Кримський півострів, який після підступного завоювання його росією був внесений до складу Катеринославської губернії, тобто до народногосподарського комплексу України. Намагаючись не допустити повної колонізації цього регіону українцями, князь Потьомкін вимагав заселення півострова «російськими вихідцями з метою зміцнення за росією та обрусіння приєднаних областей».

Витягуючи українську еліту в московщину, царське самодержавство масово надсилало на терени компактного українського розселення великоросів, які дуже часто одружувалися там з нашими дівчатами й вивозили потім їх на північ. Багато ж чиновників-великоросів, залишаючись тут, насамперед в українських містах, створювали прецеденти для задоволення їхніх особистих духовних потреб через створення мережі відповідних російськомовних культурно-освітніх закладів.

Небезпеку винародовлення українців розуміли свідомі українці, зокрема й ті, що пере-

бували при царському дворі. Не хто інший, як найбільш довірена особа Катерини II – її особистий секретар, а потім канцлер Російської імперії Олександр Безбородько (який, до речі, так і залишився неодруженим) радив українським старшинам: «Хай не мають собі жінок від синів чужих».

Тож саме наслідки цієї продуманої політики царської влади щодо розчинення українства в російськомовному середовищі, а відтак поступового зникнення нашого народу так вразили Тараса Шевченка, що він присвятив цій проблемі окремих твір, у якому прямо вказав на згубність спільних шлюбів українців з великоросами. У відомій поемі «Катерина», як нам здається, Шевченка найбільше болить те, що знеславлена українська дівчина, буде втрачена для рідного народу: «Тойді Катерина Буде собі московкою, Забудеться горе...» Повторюємо: це та сюжетна лінія, яка є чи не найвизначальнішою в даному творі, хоч і досі обійдена аналітиками. Може тому, що виражена одним словом? Але воно б'є, на наш погляд, надзвичайно сильно, може сильніше за багато томів. У ньому тривога не тільки за тогочасне становище, а й зболений погляд у майбутнє рідного народу, оскільки непокоїть поета і те, що Катерина «муштрує у запічку Московського сина», який також може бути втраченим для української нації. У цих кількох рядках Шевченко справді зумів надзвичайно гостро поставити проблему, яка дамокловим мечем уже висіла над українством не одне століття.

А ще більше її загострили російські більшовики, котрі протягом усього свого владарювання добивалися створення нової радянської людини, у світоглядних напрямках якої фактично закладалися ідеї «руського міра». Після розвалу СРСР вони були пристосовані до нової ситуації й стали програмою відновлення Російської імперії зі статусом світової наддержави.

Проте керманічі з Москви не врахували одного: за понад 30 останніх років громадяни незалежної України мали можливість дізнатися чимало історичної правди про власне минуле. Їм багато відкрилося: хто вони, за що і ким були закуті їхні предки. А нинішня російська агресія їх остаточно переконала, що вони — окремішня нація, яка зі своїх витоків має власний шлях розвитку, де немає місця ні для «старшої сестри», ні для «старшого брата»...

## Культурна дипломатія Почесного 1-го Відділу

**Настя Шигаєва**, голова Почесного 1-го Відділу, Нью Йорк

Організації, членкині 64-го Відділу США, представниця організації «Teach for Ukraine» Оксана Матіяш, Настя Шигаєва — голова Почесного 1-го Відділу США, та інші гості.

Захід організували з метою посилення наших культурних зв'язків з іншими європейськими країнами. Зустріч була неформальною, пройшла у дружній теплій атмосфері. То ж гості мали можливість вільно поспілкуватися, представити свою організацію, розповісти про свою діяльність (як в США, так і в Україні), а також поділитися планами на майбутнє. Так, міністр культури Естонії п. Хейді запропонувала створити спільні проекти між школами Скандинавії та Естонії і школами українознавства в Нью Йорку. Настя Шигаєва, голова Почесного 1-го Відділу, запропонувала делегації Естонії колаборацію в проєктах США, зокрема з деколонізації українського мистецтва, та подарувала естонцям символічні подарунки. Високопосадовці з Естонії оцінили подарунки, а це сумка від відомої київської мисткині Ані Звягінцевої, мотанки від волонтерів з України «Незламні», книга «Листи з війни» видавництва «Залізний тато» 2022 р., роботи дітей у стилі петриківського розпису, а також каталоги США про освітні програми організації. Пані Хейлі подякувала за подарунки, особливо дітям з України за малюнки, а також зазначила, що вважає українців хоробрими і вважає що їхня хоробрість об'єднує наші народи.



Голова 1-го Відділу Н. Шигаєва вручає подарунки міністру культури Естонії п. Хайді.

6 квітня 2024 р. відбулася ексклюзивна зустріч культурної делегації з Естонії та представників культури України в Нью Йорку. З боку Естонії в ній взяли участь: міністр культури Естонії Хайді Пурга (Heidi Purga), радниця Кароліна Лоренц (Karoliina Lorenz), радник Карел Курма (Kaarel Kuurmaa), радник з міжнародних зв'язків Мадлі-Ліс Партс (Madli-Liis Parts), координаторка з питань культури в Нью Йорку Джаніка Перна (Jaanika Peerna). З українських представників були присутні: організатори зустрічі з Українського Інституту Америки Лідія Зейнінгер і Кеті Наливайко; директор школи українознавства ОУА «Самопоміч» в Нью Йорку Іван Макар та інші директори українознавчих шкіл Нью Йорку; представниці Світової Федерації Українських Жіночих



Учасники зустрічі в Українському Інституті Америки.



## ENGIN: Connecting Cultures, Empowering Voices



*Anastasia, an ENGIN volunteer, was able to reconnect with her Ukrainian roots through weekly online conversations with an ENGIN student in Ukraine.*

### Reconnecting with roots through language: Anastasia's journey with ENGIN

Adopted from Odesa by a U.S. family at just 17 months old, Anastasia was distant from the language and culture of her homeland for much of her early life. When a Ukrainian exchange student came to stay with her family, the experience sparked a desire to learn Ukrainian and reconnect with her cultural roots — leading her to ENGIN.

Through ENGIN, Anastasia not only improved her Ukrainian-language skills but also gained a deeper personal connection to the traditions and history of her birthplace. Now, as a volunteer, Anastasia helps other Ukrainians enhance their English fluency and connect with global cultures. Her journey underscores the power of cultural exchange, whether learning something entirely new or reconnecting to one's cultural and linguistic roots.

Anastasia's story is one of many that illustrate the trans-

formative power of language and connection through ENGIN. Her journey from rediscovery to engagement exemplifies how language serves as a vital bridge between Ukrainians and the international community, empowering individuals to connect more deeply both to Ukrainian heritage and culture and to their roles as global citizens.

### The power of a conversation

Launched in 2020 by Ukrainian American Katerina Manoff, ENGIN is a grassroots nonprofit changing the world one conversation at a time. ENGIN connects English-speaking volunteers with motivated Ukrainians for online speaking practice and cross-cultural exchange. In just four years, ENGIN has connected over 44,000 volunteers and students.

Through simple weekly video chat conversations, volunteers like Anastasia make a significant impact — helping English-learners in Ukraine break the language barrier, offering friendship and emotional support, and introducing them to a new culture.

### You can help Ukraine speak to the world!

In just one hour per week, you can profoundly impact the life of a Ukrainian aiming to improve their English. By becoming an ENGIN volunteer, you could open doors to new educational and career opportunities for someone in Ukraine, all from the comfort of your home.

- **Exchange cultures:** Each conversation is a two-way street. You'll not only impart your knowledge of English but also immerse yourself in Ukrainian culture in an authentic and personal way. It's about learning, sharing, and growing together.

- **Build connections:** Forge meaningful relationships as you help learners break language barriers.

- **Enjoy flexible scheduling:** You decide when to schedule sessions with your student, making it easy to fit volunteering with ENGIN into your busy life.

- **Gain new skills:** ENGIN provides all necessary training, resources, and support to ensure a rewarding and impactful volunteer experience.

### Join our community

Become a catalyst for change both in your life and in the lives of Ukrainians.

- **Become a volunteer:** Change a life, change your own life. Sign up at [www.enginprogram.org/volunteer](http://www.enginprogram.org/volunteer).

- **Spread the word:** Your voice can bring more volunteers to our cause. Share ENGIN's story within your community and on social media, helping us expand our reach and impact.

ENGIN is not just about learning a language; it's about bridging cultures and forging lasting connections. Join us and be part of a community that's making a global difference, one conversation at a time.



*ENGIN student Anna (left) and volunteer Jennifer (right) meet weekly to share stories and learn from each other.*



*ENGIN volunteers and students meeting online through video chat platforms.*



*ENGIN volunteers and students build bonds that span thousands of miles across an internet connection. Yet, many find the opportunity to close the gap to see each other in person.*



*Some volunteers, like Ann Perlmutter, take on and meet with multiple students for an even more enriching experience.*

ENGIN offers the perfect blend of virtual volunteering and support for Ukraine. Help a Ukrainian with their English conversation practice.

- 1 hour/week, minimum 10-12 weeks 1-on-1 video chat sessions with a Ukrainian student.
- You choose the day and time.
- No experience needed.
- Training and materials provided.



## Building Bridges: UGS and UNWLA Join Forces in a Memorandum of Understanding



*Ukraine Global Scholars at the February 16, 2024, presentation of the documentary film *We Are U*, which features Myroslava Trofymchuk (UGS 2023, Northwestern 2028) and Sofiia Onishchenko (UGS 2023). From left to right: Veronika Harmash (UGS Communications Manager), Sofiia Onishchenko, Kateryna Horeva (UGS 2023, Phillips Exeter Academy 2026), Myroslava Trofymchuk, Daria Oliinyk (UGS 2023, University of Pennsylvania 2028), Ihor Svyrydenko (UGS 2023), Ivanka Bezv (former UGS Talent Placement Manager).*

The UNWLA has taken a significant step forward in its mission to empower Ukrainian youth and foster a brighter future for Ukraine: on May 8, 2024, the organization signed a Memorandum of Understanding (MoU) with the Ukraine Global Scholars Foundation (UGS) to formalize their partnership.

### What is UGS, and what is its mission?

UGS, a 501(c)(3) public charity, is dedicated to discovering talented high school students from Ukraine with diverse backgrounds and providing them with the opportunity to attend top boarding schools and colleges worldwide. Led by its president and founder, Yuliia Lemesh, UGS is committed to nurturing the next generation of Ukrainian leaders who will contribute to the country's post-war reconstruction efforts.

UGS's mission revolves around identifying promising Ukrainian students and offering them access to world-class education. By focusing on mentorship, education, and empowerment, UGS aims to create a ripple effect that will accelerate Ukraine's development. The students, who are able to study in the U.S., U.K., and other countries around the globe, are required to return to Ukraine and contribute to their chosen field.



*UGS Boot Camp in Poland, August 2023.*



## Areas of cooperation

1. **Promotion.** UGS and the UNWLA will leverage their social media platforms, publications, and other channels to promote their partnership and raise awareness about their initiatives.

2. **Information sharing.** Both organizations will share updates and relevant information with each other's scholars, members, and followers to facilitate mutual support.

3. **Summer Internship Program.** The UNWLA will support UGS's Summer Internship Program by offering internships to UGS students at companies, organizations, and government agencies, and by promoting the program among its members and partners.

4. **Host family program.** The UNWLA will assist UGS students studying in the U.S. by sharing information about host families with its members. This program aims to provide support and a sense of community to Ukrainian students while they pursue their education overseas.

5. **Future collaborations.** UGS and the UNWLA are open to exploring additional projects and initiatives in the future, guided by the shared vision and leadership of both organizations.

## Looking ahead

The UNWLA is passionate about supporting Ukrainian causes and empowering women within the Ukrainian American community. The partnership between UGS and the UNWLA marks the beginning of an exciting journey toward empowering Ukrainian youth and fostering collaboration within the Ukrainian American community. Together, UGS and the UNWLA bring a wealth of experience and resources to the table; by joining forces, they are poised to make a meaningful impact and create lasting change.

*We invite you to join us on this journey and support our efforts to build a brighter future for Ukraine and its youth. Stay tuned for updates and opportunities to get involved!*



*UGS at the 4th Annual Temerty Contemporary Ukraine Program Conference, "Decolonizing Ukraine in Theory and Practice," organized by the Harvard Ukrainian Research Institute, February 2-3, 2024. From left to right: Olha Burdeina (Brown 2027), Yuri Stasiuk (UGS 2019, Taft 2022, Yale 2026), Mariia Hnatiuk (UGS 2022, Harvard 2027), Serafym Rybachkivskyyi (UGS 2020, Taft 2023, Brown 2027), Alicia Szendich (UGS Adviser), Mykola Konrad (UGS Host), Julia Lemesh (UGS President), Andriana Petrykevych (UGS 2023, Wellesley 2028), Kamilla Haidaienko (UGS 2020, Sewanee 2025), Yevheniia Khalabadzkhak (UGS 2019, St. Andrew's 2022, Princeton 2026).*

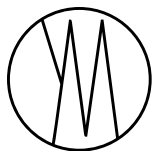
## Host a student for the holidays

The Ukrainian students who are part of the Ukraine Global Scholars (UGS) program are not always able to go home to their families in Ukraine during school breaks. Christmas, Easter, and summer are times when UGS students may have to stay in the U.S., and this is when UNWLA members can lend a helping hand.

This past Christmas, Branch 98 (Holmdel/Middletown, NJ) member Trish Zanellato and her husband hosted UGS student Andriyana Petrykevych for the Christmas and New Year holidays. Andriyana, from the Ternopil region, has an impressive resume: she is the winner of the All-Ukrainian olympiads in history; winner of city-level olympiads in geography, law, and biology; laureate of the Presidential Scholarship; deputy of the Youth City Council; participant in the Building Ukraine Together and Tilton School Community Service program; alumna of Agents of Change; and a theater actress, tennis player, and activist.

"We absolutely loved having her stay with us," recalls UNWLA host Trish. "But most important, she is a warm and charming individual with a passion for her home country."

Please look for opportunities to host UGS students in the UNWLA newsletter. If you are interested in learning more, write to [education@unwla.org](mailto:education@unwla.org).



# THE UKRAINIAN MUSEUM 222E6NYC

## New Exhibitions Open with Gallery Talks, Neighborhood Walk

The Ukrainian Museum opened two photography exhibitions in early May, *Peter Hujar: Rialto* and *Oleksandr Glyadelov: Fragments* (see the March-April 2024 and May 2024 issues of *Our Life*). Following the exclusive May 2 opening for Museum members and the May 3 opening for the general public, exhibition celebrations and curator-led gallery talks took place on Saturday, May 4.



Photo: G. Chandler Cearley

*The opening of Peter Hujar: Rialto.*

Two weeks later, Museum director Peter Doroshenko led visitors on a gallery talk and neighborhood walk through the East Village locations that inspired Peter Hujar's photographs. The neighborhood is home to the Ukrainian Museum and includes

many of the establishments and venues that influenced the photographer during his time there. The tour gave visitors the opportunity to better understand the neighborhood that inspired and shaped this exceptional photographer's artistic vision.



Photo: Maryna Prykhodko

*Visitors enjoy a walking tour of the Ukrainian East Village neighborhood that inspired many of Peter Hujar's iconic photographs. At right is the building (formerly a Yiddish theater, now a cinema) where the photographer lived for many years in an apartment on the second floor.*



Photo: Grant Hao-Wei Lin

*Ukrainian Museum director Peter Doroshenko, curator of the Peter Hujar exhibition, leads visitors on a gallery talk.*



Photo: G. Chandler Cearley

*At the opening of the exhibition Oleksandr Glyadelov: Fragments.*



### In the Ukrainian Museum shop

The lushly illustrated bilingual exhibition catalogue *Peter Hujar: Rialto* (hardcover, 240 pages), published with Rodovid Press in Kyiv, features 77 photographs, some never before seen or published. Three important interviews with Hujar's closest friends and colleagues, plus a scholarly essay on his work with the photographer Richard Avedon, chronicle Hujar's ceaseless creative exploration and observation of life in the East Village of New York. <https://shop.theukrainianmuseum.org/>



# «Гартовані гнівом» у Голлівуді

Союзьнки 111-го Відділу США долучилися до організації кінопрем'єри та зустрілися з творцями фільму

Валентина Левицька, 111-й Відділ, Лос-Анджелес.

Останні два роки, вкрай трагічні для України, видалися дуже врожайними для українського кіно, особливо в жанрі документалістики. Чого тільки вартий документальний фільм «20 днів у Маріуполі», що програв на весь світ, здобувши довгоочікувану премію «Оскар». Не менш важливою стала прем'єра повнометражної документальної стрічки «Гартовані гнівом» («A Rising Fury»). Доброчинний показ фільму, організований кінокомпанією Pomegranate Studios та фондом «Лелека» (Leleka Foundation), за сприяння і потужної підтримки громади, зокрема й 111-го Відділу США, відбувся 22 лютого 2024 р. у кінотеатрі TCL Chinese 6 Theatres у Лос-Анджелесі. У ньому взяли участь голлівудські зірки українського походження – Кетрін Винник та Іванна Сахно. Захід, метою якого було нагадати про загарбницьку війну росії проти України, що триває понад 10 років, та критичну потребу постійної підтримки українців, супроводжувався панельними дискусіями про роль кінематографа у відображенні історії.

Пізніше, 25 лютого 2024 р., союзьнки 111-го Відділу запросили режисерку та сценаристку фільму Лесю Калинську (Lesya Kalynska) і продюсера Тіджея Коллінса (TJ Colins) на зустріч та обговорення фільму. Гості поділилися подробицями творчого процесу за лаштунками. Ця стрічка надзвичайно важлива для розуміння причин війни, яка почалася ще 2014 р. із захоплення українсько-го півострова Крим та російського вторгнення на Дон-



Режисерка фільму Леся Калинська та продюсер Тіджей Коллінс. (Фото надане Pomegranate Studios)

бас. Під прицілом камери – зворушлива історія зародження і розвитку стосунків молодої пари на тлі історичних подій Революції гідності і впродовж наступних десяти років війни, аж до повномасштабної фази 2024 р. Про те, як формувалося нове покоління українців, «гартоване гнівом», готове ціною життя обстоювати найвищі людські цінності та боронити рідний край. А ще фільм — важливе нагадування про те, що ця війна стала екзистенційним двоєм між добром і злом, і вона стосується всіх і кожного.



Зліва направо, сидять: Валентина Левицька, Люба Кеске, Ніколь Симаківська, гості Наталія та її мама; стоять: Наталія Рильчик, Тіджей Коллінс, Леся Калинська, Оленка Крупа, Олена Багатченко, Ольга Попель, Олена Симаківська. (Фото Валентини Левицької)



# «Писанка» – найочікуваніше свято року в Лос-Анджелесі

Союзьанки 111-го Відділу США взяли участь у фестивалі «Писанка»

Валентина Левицька, 111-й Відділ, Лос-Анджелес



Зліва направо, 111-й Відділ у неповному складі: Валентина Левицька, Оленка Крупа, Ольга Попель, Ксана Мусієць, Наталя Рильчик, Вікторія Малко, Люба Кеске. Фото Валентини Левицької.



Дарія Чайковська. Фото Валентини Левицької

Цьогоріч «Писанка» – знаменитий у Каліфорнії та за її межами фестиваль українського мистецтва – відбувся 14 квітня 2024 року, якраз між двома Великоднями (котрий і досі, як відомо, українці святкують нарізно). Від такого різноманіття, таких яскравих барв і такої кількості писанок в одному місці аж очі розбігалися. Здавалося, що я опинилася на велетенському святковому базарі десь на Заході України. Не оминули своєю увагою таку подію і місцеві союзьанки 111-го Відділу. На нашому столі можна було розглянути (і придбати) різноманітні вироби: хустки, шалики, авторські намиста LevCo, стародавні керамічні вироби і навіть запашну медівку. А загалом того дня в Українському Культурному Центрі можна було знайти що завгодно: від намист, картин і книжок (де ще можна зустріти авторів!), інформаційних стендів (зокрема, від комітету вшанування Голодомору) до прапорів і куль, підписаних нашими героями-захисниками, а ще смачно пообідати і насолодитися виступами професійних танцюристів і співаків. Словом, свято вдалося, і не в останню чергу завдяки союзьанкам.





Зліва направо: Ксана Мусієць, Ольга Старов, Валентина Левицька, Ніна П'ясецька. Союзнянки збирають гроші на стипендії сиротам, які постраждали від війни. Фото Валентини Левицької.



Зала УКЦ – «яблуку ніде впасти»! Фото Олега Харченка.



## UNWLA Expands Humanitarian Aid Umbrella with DEMAC



*Oka Hrycak being interviewed at the conference.*



*At the conference: Dina Volynets, DEMAC coordinator for Ukraine (front left), with UNWLA Social Welfare chair Oka Hrycak.*

The past two years have expanded the boundaries of the UNWLA in ways previously not imagined. With the escalation of Russia's invasion, our organization became part of the DEMAC (Diaspora Emergency Action & Coordination) global initiative, which works for a deeper understanding of diasporas as humanitarian actors and strives for better coordination among diaspora organizations, local networks, and the institutional humanitarian system.

UNWLA national Social Welfare chair Olga (Oka) Hrycak took the opportunity to meet with other aid leaders and organizations from around the world at the Humanitarian Networks and Partnerships Weeks 2024 conference in Geneva, Switzerland, in early May. DEMAC funded the UNWLA's attendance at the conference as part of their work to support diaspora organizations' coordination and capacity to respond to humanitarian needs in Ukraine, and in recognition of our organization's contribution to the humanitarian response in Ukraine.

The conference explored topics such as Accountability to Affected Populations, Anticipatory Action, Climate Crisis, Emergency Response in a Pandemic, Inclusion, Integrating Security Risk Management in Humanitarian Action, Localization, and Organizational Culture.

In Oka's words: "Our invitation to attend the conference came via Dina Volynets [DEMAC], with whom we have worked since March 2022. The week started with a two-hour presentation by Dina. She shared that humanitarian aid is guided by four principles: humanity, neutrality, identity, and integrity. After the presentation, we walked over to the Conference Center near the United Nations building in Geneva and had an opportunity to review information from 65 exhibitors from humanitarian aid agencies around the world.

"Every day, many two-hour presentations were available from India, Pakistan, Afghanistan, Turkey, Sudan, the U.S., Finland, Denmark, Switzerland, Ukraine, and other countries. I attended and listened to panels. Several included Ukrainians from Ukraine on topics such as localization of aid and fund distribution, inclusion of disabled students, and empowerment of women. The topics covered by other presenters included emergency preparedness, guidelines for setup of a shelter or tent camp, simulations of 'disaster' games, and best rescue equipment. Networking was on everyone's list! It was great to finally meet the DEMAC team in person, and the contact with representatives from Ukraine was invaluable. Everyone overflowed with excitement, inspiration for the future, and, together, meeting the challenges ahead, in Ukraine, and in this world of ours."

To become involved in the UNWLA's national Social Welfare Committee, please write to [socialwelfare@unwla.org](mailto:socialwelfare@unwla.org).



## Branch 124 Welcomes New Members

Olya N. Czerkas, Press Secretary, Branch 124, St. Petersburg, FL

Branch 124 in St. Petersburg, FL, held a special meeting on January 14 to officially welcome new branch members. Irene Badiak, branch president, made the event very memorable. She asked all new members to come forward, introduced them, and gave each future member an opportunity to tell us about themselves and their background.

Irene then opened the official “Pinning Ceremony.” She highlighted the importance of our organization, pinned each new member with the official UNWLA pin, and congratulated each woman for becoming a member of our amazing branch. Following the pinning, all Branch 124 members stood and welcomed our new UNWLA sisters with a joyous *Mnohaya Lita*, which filled the hall with much excitement. (For more about pinning, see our story on page 6.)

Following the official pinning ceremony, we all took time to personally greet each of the new members while enjoying fruit, desserts, drinks, and the delicious cake made especially for this important event.

Welcome to our twelve new members: Luba Dackiw, Yaryna Humeniuk, Marianna Ivasyk, Carol Kaminsky, Natalia Kelba, Snizhana Korobchenko, Marta Kozlov, Christine Leddy, Inya Popovich, Zirka Puharski, Yuliia Tseholnyk, and Myla Ustymenko. We know that these women will be a great asset to our branch. They will bring great ideas, experiences, leadership skills, and talents to our growing organization.

We thank our branch members for inviting friends to join our branch and encouraging them to become part of an active, friendly, and impressive organization that positively impacts so many lives.

Welcome! *Mnohaya Lita!*



Photo: Olya N. Czerkas

Standing (l-r): Zirka Puharski, Luba Dackiw, Yaryna Humeniuk, Snizhana Korobchenko, Yuliia Tseholnyk, Marianna Ivasyk, Marta Kozlov, Carol Kaminsky, Branch 124 president Irene Badiak.

## Благодійний вечір з Іриною Федішин

Марія Тимошик, пресова референтка 120-го Відділу, Рочестер

Третій рік великої війни. Третій рік героїчної боротьби українського народу за свою незалежність, що є свідченням незламності нашого духу на фронті та в тилу. За цей час ми навчилися бути сильнішими, витривалішими, мудрішими. Навчилися відчувати єдність, підтримувати наших захисників та один одного. Ми зрозуміли, що наш фронт пролягає саме там, де ми є зараз. Бо війна стосується всіх, а перемога залежить від кожного.

Саме на такому важливому волонтерському фронті працює сьогодні відома українська співачка Ірина Федішин. Кожен її концерт — це великий благодійний проект, під час якого люди давали грошові пожертви для наших

воїнів. За ці кошти закуповуються і доставляються на фронт автівки, зарядні станції, дрони, оптичні прилади та засоби зв'язку, квадрокоптери та зарядні станції, тепловізори, пікапи, генератори тощо. Усе це допомагає не лише нищити російського ворога, а й оберігати життя наших захисників.

У травні 2024 р. Ірина Федішин розпочала гастрольний тур до Канади і США на підтримку української армії. 120-й Відділ СУА запросив співачку в м. Рочестер з великою концертною програмою. Пісні Ірини Федішин — особливо відверті, патріотичні, щемливі. У кожній пісні — українська душа. Її пісні про Україну сьогодні набули нових сенсів. А композиції, написані у час війни, розривають серця мільйонів людей, доносять усьому світові наш біль, підтримують бойовий дух наших захисників. Уся програма тривала під саундтрек пісні «Ой у лузі червона калина», яка стала гімном нашого нинішнього спротиву російським загарбникам.

Вечір перетворився на велике українське шоу, під час якого ми разом співали і молились за нашу армію, дякували нашим воїнам за відвагу, за те, що захищають нашу рідну землю від російського ворога. Співали і плакали, бо кожна пісня супроводжувалась відео, на якому ми бачили спалені ворогом наші міста і села, бачили наших Героїв, скалічених війною і без кінцівок, бачили цвинтарі, заповнені синьо-жовтими прапорами на могилах наших захисників, які вже ніколи не повернуться до своїх сімей... І донатили, щоб наблизити таку необхідну нам всім Перемогу.

Під час благодійного аукціону були розіграні шеврони родів військ, картини, лялька ручної роботи, латунні гільзи від артилерійських пострілів, снаряди яких відпрацювали по пози-



Український прапор з підписом Валерія Залужного, який купили за 3100 доларів.



ціях ворога. Кожна така гільза, розмальована талановитими художниками — це символ незламності та сили духу українського народу, потужний крок до наближення перемоги.

На аукціон співачка привезла прапор, на якому Валерій Залужний залишив свій підпис. Цей прапор було придбано за 3100 доларів. «Сталевий генерал» підписав ще кілька предметів, які були виставлені на аукціонах і розкуплені українцями.

Кожен присутній зміг долучитися до цієї важливої місії. Протягом вечора було зібрано понад 17 тис. доларів на допомогу українцям і ЗСУ. Ці кошти буде долучено до інших, зібраних під час гастрольного туру, і на них будуть закуплені і відправлені на фронт медичні евакуаційні машини.

Усіх учасників благодійного дійства привітала голова 120-го Відділу Наталія Царевич. Вона щиро подякувала дружній команді дівчат-союзнок за організацію цього благодійного вечора та партнерам-благодійникам за їхню велику фінансову допомогу, зокрема «золотим» спонсорам: Better Building Care, NuView, Ukifela, Українській Католицькій Церкві Богоявлення. Щирі слова вдячності висловила Наталя Царевич співачці Ірині Федішин за її велику волонтерську місію, за те, що допомагає заявити на весь світ про Україну, її захисників, про те, що ми — об'єднана непереможна нація, яка у спільному національному спротиві відстоює нашу Незалежність і робить ближчою перемогу України.



Голова 120-го Відділу Наталія Царевич та заступниця голови Ольга Карсон — організатори благодійного вечора.



У кожній пісні Ірини Федішин — українська душа.



## Branch 118 Celebrates Easter with Pysanka Workshop, Bazaar

Martha Noukas, Treasurer, Branch 118, Houston, TX

Branch 118 in Houston, TX, marked this year's Easter season by co-sponsoring two events with the city's Pokrova Ukrainian Catholic Church, both of them at the Pokrova Parish Hall.

On March 9, it was the Pysanka Egg-stravaganza, a well-attended pysanka-making class organized and taught by Martha Noukas, assisted by Olia Palmer. The workshop included a beautiful pysanka display and refreshments. Branch president Juliana Villacorta and member Shanya Gensior oversaw the entrance fees and the sale of pysanka supplies. Prizes were awarded for the best pysanka (in two age categories), and a wonderful time was had by all!



Martha Noukas assists workshop participants with their egg dyes.



With instructor Martha Noukas and Father Mykola Dovzhuk of the Pokrova Ukrainian Catholic Church, Martha Robocha shows off her completed pysanka.

On March 24, the branch co-sponsored the 44th annual Ukrainian Easter Bazaar, which featured delicious Ukrainian food, pastries, pasky, craft vendors, a raffle, and live music by the Forest Brothers Band. Martha Noukas served as Bazaar Chair, and Juliana Villacorta managed the Branch 118 craft table with help from Elisa Jackson. Christine Puzyk, Olha Hirka, and Sarah Uschak Milian oversaw pastry sales along with Shanya Gensior and Maria Laurenzi. Nadia Buchai, Tanya Lytvynchuk, and Svitlana Arroyo oversaw the sale of over 100 pasky baked by Evgenia Balaban, Martha Noukas, Slava Detsyk, Christine Puzyk, and Oksana Chaikoska. Jenny Martin sold raffle tickets, Halya Seniw and Nadija Sulyukmanov assisted in the kitchen, and Natalka Senkiv greeted attendees at the entrance. Proceeds from the annual event are directed toward UNWLA programs and Aid to Ukraine.



Tanya Lytvynchuk, Svitlana Arroyo, and Nadia Buchai (l-r) show off the beautiful baked pasky at the Easter Bazaar.



Branch 118 members at the start of the Easter Bazaar.



# Міжнародний фестиваль у Нейплс

Ольга Александрова, пресова референтка 136-го Відділу, Флорида

Членкині 136-го Відділу представили українську культуру на міжнародному фестивалі серед інших країн, як Таїланд, Казахстан, Малайзія, Італія, Мадагаскар і Мексика. Це були унікальні писанки ручної роботи та багато інших сувенірів і мистецьких робіт, що ілюструють українську культуру наших предків. Ми не тільки ознайомили гостей фестивалю з культурою нашої країни, але й говорили про важливість постійної підтримки України, її мирних жителів і військових. І гості фестивалю проявляли таку підтримку — купували різні пропонані нами речі. Увесь дохід призначений для допомоги нашим українським братам і сестрам, які переживають важкі часи російської агресії щодо України.

Крім участі у фестивалі, цього року (як і два попередні роки) наш відділ пройшов маршем під час параду до дня св. Патріка, що відбувся на 5-й вулиці в Нейплсі. Наші ветерани несли прапори Америки та України, а ми — різні плакати. Дуже приємно та зворушливо було чути оплески і вигуки на підтримку України!

З Божою допомогою до перемоги України в найближчому майбутньому! Боже, благослови Америку! Дай, Боже, Україні мир і перемогу!





## Branch 56 Shares Ukrainian Culture with Florida Neighbors

Patricia Zalisko, Press Officer, Branch 56, North Port, FL



Frances T. Bourne Jacaranda Public Library

As they do every spring, the members of Branch 56 in North Port, FL, this year once again created presentations of Ukrainian culture for display cases in Charlotte and Sarasota County public libraries, borrowing from their own private collections to fill the cases with distinctive Ukrainian crafts, art forms, wood artifacts, traditional costumes, ceramics, jewelry, and literature.

Slava Stefanyshyn, Branch 56's cultural chairperson, arranged for the displays in the two southwest Florida counties. Her committee members created the following exhibits:

- North Port Public Library – Halya Lisnyczj and Klara Szpiczka
- Port Charlotte Library – Roxolana Saciuk and sisters Olena and Leida Boyko
- Frances T. Bourne Jacaranda Public Library – Yara Litosch
- William H. Jerve, Jr., Venice Public Library – Lesia Popel, Neonillia Lechman, and Ksenia Rakowsky
- Elsie Quirk Public Library – Branch 56 president Inia Tunstall and Orysia Zynych
- Selby Public Library – Olya Hron
- Fruitville Public Library – Bohdana Puzyk.

The display cases prominently featured Ukrainian Easter eggs, or pysanky. Six of the library branches also hosted a

free pysanka demonstration, conducted by Bohdana Puzyk, a skilled artisan and Branch 56 secretary. The demonstrations took place throughout March and April.

Ms. Puzyk also offered a free pysanka workshop on March 30 at the Port Charlotte Public Library, geared for children, but with adults also welcome. The workshop quickly filled up, and the library maintained a waiting list. Branch 56 members Lesia Popel and Roxolana Saciuk assisted participants during the workshop.



Elsie Quirk Public Library



Frances T. Bourne Jacaranda Public Library

## «Синтетичний пошанівок»: чому і відколи

*Наступний після Великодня тиждень українці традиційно називають поминальним. У цей період відвідують могили рідних, друзів і близьких. Щоб вшанувати їхню пам'ять, залишають на могилах великоднє частування для тих, хто пішов у засвіти, та моляться за упокій їхніх душ. На кладовищах проводять прибирання, щоб душі близьких бачили, що про них піклуються. Заздалегідь могили упорядковують, а скорботу за тими, хто пішов у засвіти, проявляють, зокрема, насадженням чи покладанням квітів. Останніми роками все більше людей схиляються до думки, що такі квіти і рослини мають бути живими, справжніми.*

**Іванна Стеф'юк** (Олещук),  
кураторка етнографічного проекту «Спадщина» Буковинського центру  
культури та мистецтва, докторка філософії у галузі філології, письменниця

Традиція не просто встановлювати пам'ятний знак на місці поховання людини, а і прикрашати це місце – на правду не нова і давня. Кілька рослин (вишня, барвінок, самшит) окрім функції «прикрасити», покликані ще і символізувати вічне життя душі того, чия це могила. Вишня, до прикладу, висаджується як один з етнографічних різновидів мотиву «дерево життя»: щоби на дерево сідали птахи, клювали плоди і це буде помана загиблому. На Буковині обрядові поминальні хліби також називаються «дереvence». Існує і приказка «піти у вишеньки», що означає «померти» — очевидно, у минулому столітті традиція висаджувати саме вишню на цвинтарі була поширеною, що перетворувало його у справжній вишневий сад.

Якщо помирала молода дівчина, їй «у головах» садили кущ калини, якщо парубок-вояк – березу. Намагалися не висаджувати такі деревні породи, які з часом розростаються кремезним стовбуром (тополя, дуб тощо), аби не порушити сусідніх могил. Проте дуб могли посадити як «поменник» про місце смерті (якщо це не кладовище, а, наприклад, поле). До слова, першим живим пам'ятником Тарасові Шевченку є також дуб, висаджений полтавською «Громадою» у травні 1861 р.

У романі Іллі Киріяка «Сини землі» читаємо, що вихідці з покутського краю привезли з собою за океан звичай прикрашати на Зелені свята могили родичів гірляндами з хвої та вічнозелених рослин, а також вінками з цих же гілок. Прикрашали таку гірлянду живими або паперовими квітами. Звісно, сама прикраса недовговічна, зате порівняно екологічна — для неї беруться гілки, що зламуються при розчищенні лісу, деревце спеціально не зрубуються.

Вочевидь, саме ця традиція — плетення хвойного вінка і прикрашання саморобними квітами — тран-



*Калина на могилі матері Шевченка у селі Шевченкове.*



## Ой на Івана, ой, на Купала...

Надія Красоткіна, м. Луцьк

Ой на Івана, ой, на Купала...  
В лісі опівночі квітку шукала.  
Папороть буде вночі зацвітати,  
Зіркою щирою ясно палати.  
І щоб щасливою стати в житті,  
Папороть треба у лісі знайти.  
Але щоб квітку оту відшукати,  
Треба по лісу нічному блукати,  
Не промовляти нікому ні слова,  
Щоб не злякалася квітка чудова.  
Що ж, а навколо і Мавки, і Нявки,  
І Світлячки, в них свої забаганки.  
Страшно і лячно, й Сова десь гукає,  
Папороть в темені Доля ховає.  
Хоче тебе Блуд зі світу згубити,  
Вітер в гіллі починає свистіти,  
Десь Вовкулак причаївсь за сосною,  
Ось і Мара вже готова до бою...  
І Водяник у болоті зітхає,  
Квітку по-своєму всяк захищає.  
Квітка, як зірка, спалахує ясно,  
Швидше зривай, щоб вона не загасла,  
І утікай, утікай, не вагайся,  
І позад себе ти не озирайся...  
Буде все в лісі кричати, волати,  
Квіточку схоче у тебе забрати.  
Але не бійся, біжи і біжи,  
Долю свою і життя бережи.



сформувалася у сучасні синтетичні вінки та кошики. Адже, якщо вдуматися, з весільним вінком відбулося те саме: на зміну паперовим, вовняним квіткам і квіткам зі стружки-гимблівки, а також вінків з вощеного сухоцвіту прийшли обрядові вінки, складовими частинами яких також є синтетичні квітки чи декоративні елементи. Але якщо шлюбний вінок після своєї прямої обрядової ролі потрапляє під скло ікони чи в подушку (де його ховають), то поминальний вінок, відслуживши рік, опиняється на загальному сміттєзвалищі і становить екологічну проблему.

Проблема, як нам виглядає, не в тому, що «мертві не потребують целофанових чічок». Адже більшість обрядів має свої атрибути (калач, свічка, вінок, мед, тканина — залежно від обряду). І поминальні обряди також мають свою атрибутику, без якої вони втратять цілісність (рушники на хрест, корогви (фани), деревце, коливо, «горечі мисочки» тощо). Це символічне втілення на предметному рівні того, що людина знає про ту чи іншу традицію і як хоче цей обряд здійснити.

Які ж існують альтернативи синтетичним вінкам? Передусім, живі квіти. Висаджені за сезонним принципом, вони радуватимуть око значно більше, аніж пластмасова їх імітація.

Чому логічними є синтетичні або рукодільні елементи на весільному вінку? Бо не завжди є можливість використання живої квітки («живий» вінок недовговічний і неекологічний, бо гине рослина). Тут же не ідеться про зривання — для прикраси висаджується жива рослина, а не ставиться її імітація.

Ще один варіант — це рушник на хрест (обрус) і рукодільний вінок з хвої, самшиту тощо. Колись ця традиція була поширеною в багатьох регіонах України. Тепер оздоблення рушниками хрестів і корогв, що складають поминальну процесію, збережено, а ось традиція у такий же спосіб прикрашати хрести-пам'ятники — напівзабута.

У році існує кілька поминальних днів, у які відвідують могили рідних: Дідова субота, День предків (листопад), Святвечір, Вербна Неділя, Великодні свята, Трійця тощо. І саме в цю пору люди намагаються принести рідним душам щось символічне — свічку, квітку чи букет, рушник, писанку, гілочку освяченої верби. Душа на тому світі — це вже нематеріальна сутність, яка не потребує предметних дарів. Але вона потребує традиційної пам'яті, уособленням якої є той дар-офіра: писанка, вінок, а чи висаджена «в гловах» замислена вишня....

## Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Вітаємо всіх батьків з Днем батька!  
Happy Father's Day to all fathers!

### Scholarship Update

The academic year in Brazil has begun. Notices of students who are continuing their studies will be mailed to sponsors as soon as we receive the required documents. Навчальний рік у Бразилії вже почався. Повідомлення про Ваших стипендіатів будуть надіслані своєчасно. *Members of the UNWLA Scholarship Standing Committee*

### Подяки

Висловлюю свою безмежну вдячність Вам та святій справі, яку, попри все, творите вже стільки років!!! Важко уявити, яка помічна Ваша підтримка наших дітей, що з тої чи іншої причини не мають можливості повноцінно навчатися. Тож щиро дякую Вам та всій команді славних жертводавців і добродіїв, які долучаються та чинять таку добрість для наших дітей! Молюся, щоб Господь повернув Вашу працю, час, здоров'я сторицею! А ми, з Вашою такою значною підтримкою, виховуватимемо добрих, чесних і вільнодумних патріотів України. Слава Україні!

*З великою до Вас повагою, Мирослава, СУУ*

Щиро дякую Вам за підтримку, за чуйність і розуміння, а також за всю ту нелегку роботу, яку Ви та Ваші по-сестри-союзники робите, щоб підтримати українську молодь у такий непростий для нас час. Ми, стипендіати СУА, усвідомлюємо, що це стає можливим завдяки Вашій підтримці, Вашій увазі та сприянню, бажанню за кожною ситуацією бачити людину, її потреби та прагнення.

Особисто для мене стане можливим забезпечити матеріальний бік мого дослідження, отримати доступ до важливих наукових ресурсів, опублікувати матеріали дослідження, видрукувати дисертаційні матеріали та надсилати їх поштою для рецензування.

Ще раз щиро дякую Вам і всій українській спільноті нашої діаспори, бажаю здоров'я, наснаги у Вашій нелегкій праці, Божого благословення!

*Марія, студентка аспірантури*

Пожертви від 1 квітня до 30 квітня 2024 р.  
Donations from April 1 to April 30, 2024

\$770	UNWLA Branch 21
\$440	Maria A. Brown (124), UNWLA Branch 1, UNWLA Branch 3
\$330	Olena C. Boyko (56), Adrian & Larissa Dolinsky (86), Nicholas & Irene Hluchyj (98), Michael S. Humnicki
\$250	Daria Romankow
\$220	Joseph P. Chan & Alexandra Malikova, Alexandra Lisa Self (98)
\$200	Helene Blyskun (98)
\$110	Vera Hoerner (3), Irena Malysewycz (12), Oksana Piaseckyj (56)
\$42	Renata Bihun (28)

Thank you for your generosity.  
Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовщук, член Комітету стипендій СУА  
UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002*

UNWLA, Inc. Scholarship /  
Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024  
Phone/Fax: 732-441-9530  
nazustrich@verizon.net



## СУА / UNWLA

### IN MEMORY • У ПАМ'ЯТЬ

\$13,758.47	Branch 95 (Kerhonkson/Poughkeepsie, NY) in memory of <b>Cathy Gorham</b>
\$1,000	Chrystyna Barylak in memory of mother and longtime member of Branch 10 (Philadelphia, PA) <b>Anna Zabrocky</b>
\$500	Carol Jones in memory of <b>Anna Kulchysky</b>
\$310.20	Roberta Morris in memory of <b>John G. Posa</b>
\$200	Tamara Parcharidis-Marcopulos in memory of <b>Tom Kroslowitz</b>
\$100	Ułana Salwycz in memory of <b>Cathy Gorham</b>
\$100	Branch 83 (New York, NY) у пам'ять довголітньої членкині <b>Марії Штогрин</b>
\$100	Люба Клачко у пам'ять дорогого приятеля <b>Ярослава Стадника</b>
\$52.50	Beth Andersen in memory of <b>John Posa</b> , beloved husband of Oksana
\$51.96	Luba Corso in memory of dear sister <b>Michele</b> . Her kindness and good deeds shall be remembered by all who knew her
\$50	Vitalia Deriabina in memory of <b>Cathy Gorham</b>
\$50	Valentyna Gluch in memory of <b>Lidia Zakrevska</b>
\$31.30	Jeff & Bonnie Dawson in memory of <b>Jeff's grandfather</b> , whose family came from Odesa
\$26.16	Anna Forringer-Beal in memory of <b>John Posa</b> , who was a wonderful friend to me and my family growing up

### BABUSI FUND • ФОНД БАБУСЬ

\$500	Branch 120 (Rochester, NY)
\$200	Branch 124 (St. Petersburg, FL) in memory of <b>Marion Serna</b> , a long-time member

### ORPHANS FUND • ФОНД СИРИТ

\$1,000	Branch 107 (San Jose, CA); Linda L. Hryhorczuk
\$175	Ihor & Olya Hron
\$100	Branch 56 (Northport, FL) in memory of <b>Roman Czajkowsky</b> , the deceased spouse of our member Chrystyna Czajkowsky

### PEDIATRIC BURN VICTIMS

\$1,000	Branch 29 (Chicago, IL):
\$550	Branch 29 (Chicago, IL) from branch's account and bazaar sales
\$90	Lidia Truchly
\$50	Mariya Dobrianska; Oresta Fedyniak; Katherine Iwasyszyn; Daria Jarosewicz; Ludmyla Kryvokulsky
\$30	Donna Dykyj; Lubomyra Kalin; Oksana Wesolowskyj
\$20	Maria Hrynewycz

### ZEMLIACHKY CAMPAIGN (SUPPORT WOMEN SOLDIERS)

\$6,000	Branch 107 (San Jose, CA)
\$4,000	Branch 3 (Phoenix, AZ)
\$1,575	Branch 17 (Miami, FL)
\$1,500	Branch 83 (New York, NY); Branch 118 (Houston, TX)
\$1,000	Branch 76 (Warren, MI); Branch 96 (Detroit, MI)



# НАШИМИ ДІТЯМ

Щорічно у третю неділю червня особливо вшановують татусів на День батька. У США це свято ініціювала місіс Додд із Вашингтону у червні 1910 року. Однак загально визнаним воно стало лише з 1966 року, коли президент США Ліндон Джонсон оголосив третю неділю червня національним святом. З часом Україна та інші країни, де декларується повага до сімейних цінностей, слідом за Сполученими Штатами почали відзначати цей день, вшановуючи чоловіка-батька.

Батько для кожного з нас — це вихователь, захисник, вчитель і друг, якому ми завдячуємо засадничими вміннями, життєвими принципами та цінностями. На допомогу від люблячого батька ми розраховуємо завжди, незалежно від того, скільки нам років.



Розмальовка Марійки Кучер

## Гарний татко

Вірш Оксани Бевзюк

Є на світі татусі,  
Що від Бога, хоч не всі.  
В мене татко золотий,  
Дуже гарний і не злий.  
Як зізналася бабуся,  
Він знайшов мене в капусті,  
І привіз мене додому,  
У кімнатоньку чудову.  
Мамі він не довіряє,  
Тому сам мене купає,  
Я у ванні плюх, плюх, плюх,  
Тато мій найкращий друг.  
На руках несе у ліжко,  
Тут пограється ще трішки,  
Біля мене, як приляже,  
То ще й казочку розкаже.  
А як раптом замовчить —  
Татко мій насправді спить!  
Є на світі татусі,  
Що від Бога, хоч не всі.  
Якщо вже знайшов в капусті,  
То нікуди не відпустить.  
І дитині допоможе,  
Все, що в силах, все, що зможе.  
Справжній тато не забуде,  
Навіть як далеко буде.  
Я скажу, життя, як свято,  
Якщо в тебе гарний тато!

## Татова любов

Вірш Руслани Дудич

Потрібне дітям татове плече,  
Його підтримка і розумне слово,  
Татусь розрадить, якщо запече  
Твоє ще юне серденько раптово.  
І допоможе завжди, захистить,  
Від всього світу діток заховає,  
З ним завжди день цікаво пролетить,  
Ніколи сумно з татом не буває.  
Своїх маляток любить над усе,  
Для них нічого зовсім не шкодує,  
То їм гостинці в хату принесе,  
То гарну казку на ніч подарує.  
Потрібне дітям татове плече,  
Його любов, підтримка, доброта,  
Бо він, мов Ангел, мужньо береже  
Своїх дітей у вихорі життя.

## Суп для тата

Вірш Володимира Сlepцова

Пахощі – на цілу хату:  
Я готую суп для тата.  
Вже зварив бульйон із м'яса,  
Мав на це я досить часу.  
Покришивши бараболю,  
У бульйон додав ще й солі.  
Потім всипав гречки чашку,  
Суп зварить не так вже й важко.  
Але вийшла мимоволі  
Каша з гречки й бараболі.  
Тато дав мені оцінку:  
«Молодець, мій любий синку,  
Ти гордитись маєш право,  
Бо смачнюча вийшла страва!»



Автор малюнку — Катерина Васечко

## Тату

Пісня на слова та музику  
Василя Мицика

Вже лелеки з гніздечок  
Далеко у вирій злетіли,  
А матуся сумна знов  
Засиділась біля вікна...  
Пам'ятаю той день,  
Коли Ви, тату, форму оділи,  
Обіцяли прийти, як розквітне  
В садочку весна!..

Тату, тату, татусю,  
Як хочу я вас обійняти!  
Задрімати в обіймах,  
Забути тривогу і страх!  
По підвалах з сестричкою  
Нам вже набридло ховатись...  
Нехай Вас і все Військо  
Боронить Господь в небесах!

Вчора мама мене одягнула  
В нову вишиванку,  
Розцвіла вишиванками знов  
Уся школа моя,  
А по ваших позиціях  
Ворог б'є без перестанку,  
Знаю точно, що ви стоїте,  
Бо за вами є я!..

Тату, тату, татусю,  
Як хочу я вас обійняти!  
Задрімати в обіймах,  
Забути тривогу і страх!  
З вами вся Україна і світ,  
Тому Вас не зламати  
Нехай Вас і все військо  
Боронить Господь в небесах!

Вже лелеки з гніздечок  
Далеко у вирій подались,  
Перемога за нами,  
Країна як дружна сім'я!  
Ми у жовто-блакитний вінок  
Увесь світ об'єднали!  
Розцвіте, заживе, запанує  
Країна моя!



# Пиріжки радомишльські

Наталія Жайворонок, інженер-енергетик, Київ

*Чи хто не любить пиріжки, які можна їсти з супом, чаєм, молоком або просто так? У кожній господарині є свій унікальний рецепт тіста для них: з дріжджами або без них, на воді, молоці, кефірі, картопляному відварі. І начинки у кожного свої улюблені. З чим тільки їх не печуть: з капустою, маком, квасолею, повидлом, фруктами. На Радомишльщині (Житомирська обл.) є унікальна начинка — гречана каша з сушеними грибами. То й не дивно, адже Полісся, де знаходиться Радомишль, багате на гриби. Ця начинка у нашій сім'ї відома понад сотню років, готуємо її і досі.*



Тісто для пиріжків можете робити за своїм улюбленим рецептом. Я готую дріжджове.

**ДЛЯ ПРИГОТУВАННЯ ОПАРИ ТРЕБА:** 8,5 унцій води, 1 унція цукру, близько 2 унцій пресованих (живих) або 0,5 унції сухих дріжджів. У воді розчинити цукор, додати дріжджі, перемішати та залишити на 15 хвилин.

У цей час готуємо борошняну суміш, для якої треба: 35 унцій пшеничного борошна, ½ ч. л. солі (без гірки), ½ ч. ложки харчової соди\*, ¼ ч. л. куркуми (за бажанням).

**ДЛЯ ПРИГОТУВАННЯ ЗДОБИ ТРЕБА:** 8,5 унції кефіру або сметани, 7 унцій цукру, 0,5 унції ванільного цукру, 2 яйця.

Крім того, для приготування тіста треба ще 3,5 унції м'якого вершкового масла, 2 унції рослинної олії та 1 яйце для змащування пиріжків.

**ПРИГОТУВАННЯ ТІСТА.** До здоби додати опару, половину борошняної суміші, перемішати, додати залишок борошняної суміші. Далі частинами додавати вершкове масло та місити ще хвилин 10. Тоді додати олію, і знову місити 10 хв (або до моменту, коли тісто перестане липнути до рук). Тісто накрити харчовою плівкою або рушничком. Залишити в теплому місці на 2—3 години (або до збільшення у 2 рази).

**ПРИГОТУВАННЯ РАДОМИШЛЬСЬКОЇ НАЧИНКИ:** зварити гречану кашу; сушені гриби відварити протягом 30 хв, промити, подрібнити на м'ясорубці; підсмажити дрібно порізану цибульку; змішати гриби, гречану кашу, цибулю, додати мелений чорний перець і сіль (щоб начинка була трохи засолена).

Тісто обім'яти, сформувати пиріжки. Викласти на деко, застелене пергаментом, накрити харчовою плівкою\*\* і залишити на 30 хв. Змастити яйцем, випікати при температурі до 350 °F.

\* Додавання харчової соди вберігає випічку від швидкого черствіння.

\*\*Щоб тісто не прилипло до харчової плівки, раджу змастити її олією.

Смачного!

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at [unwla.org/projects/ukrainian-recipes/](http://unwla.org/projects/ukrainian-recipes/).

# Finding Purpose in Your Life



Ihor Magun, MD, FACP

Research has proven that having a purpose in life is crucial for both our emotional well-being and our physical health. Individuals who have a strong connection to their sense of purpose live longer, are protected against heart disease, handle pain better, have better relationships, and manage the ups and downs of life.

Embarking on the journey to discover one's life purpose involves three essential steps:

1. Uncover your talents — the innate abilities that come effort-

lessly. Nurturing these talents leads to a more fulfilling life.

2. Identify passion and values — in short, any activity that ignites a sense of excitement and fulfillment. Values are our guiding principles.

3. Practice self-reflection and introspection — these are the fundamental steps necessary to define our life's purpose. This involves taking the time to uncover clues about ourselves.

Expressive writing is the most effective way to get in touch with what makes life meaningful. This activity may seem awkward, but if we ask ourselves some basic questions, it will be helpful. Start with the basic question of which moments in your life made you feel joyful? How can you fill your life with those moments? Whom do you admire most, and why? Perhaps their example may show you how to steer your way of life. Be open to the unexpected, and you never know what you may discover about yourself and where that may lead you.

Finding purpose also requires self-knowledge and a focused approach. To achieve that approach, we need to tune out all the outside forces — phone, Internet, social media, etc. — that literally drown out our inner sense of direction. Eliminating distractions clears our mind and permits us to take the right path.

Fear of failure and uncertainty literally is paralyzing. We must always remember that failure is a part of our journey, and we always benefit more from our failures than our achievements. Do not let fear stop you from pursuing your “purpose.”

It is natural for your purpose to change as you do. Our interests change, our responsibilities change, and we can easily adapt.

Embarking on the journey to discover life's purpose has many challenges, but at the same time, when we know where we are going and what we enjoy doing, there is nothing better than the deep sense of fulfillment that comes from rising to those challenges and surmounting them.







**UNWLA MEMBERS,**

**JOIN US AT THE CONVENTION**

**FOR THE KICKOFF OF OUR**

**100-YEAR CELEBRATIONS!**

**LEARN MORE AND REGISTER AT [UNWLA.ORG](http://UNWLA.ORG)**



**XXXIII NATIONAL  
CONVENTION**



**SEPTEMBER 13-15, 2024  
PARSIPPANY, NJ**

